

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • OKTOBER 2009

Liahona

De zegeningen van
de tempel, pp. 7–21

Dienen zoals onze profeet,
pp. 26, 30, K2

Waarom er geen lelijke eendjes
bestaan, p. 36

Het tortillawonder en de
tempel, p. K6

Volwassenen

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

- 2 **Kracht opdoen door gehoorzaamheid**
President Thomas S. Monson

HUISBEZOEKBOODSCHAP

- 25 **Vorm de opkomende generatie**

HOOFDARTIKELEN

- 12 **De zegeningen van de tempel**
Ouderling Robert D. Hales
Naar de tempel gaan en daar heilige verbonden sluiten, is een van de grootste zegeningen die we in dit sterfelijk leven kunnen krijgen.
- 16 **Mijn voorrecht om te dienen** Michael R. Morris
Zuster Maria José de Araújo, die dagelijks vrijwilligerswerk doet in de Recifetempel (Brazilië), zegt dat zij die regelmatig aanbidden in de tempel de ware betekenis en kracht ervan gaan begrijpen.
- 18 **Een tempelgericht volk** Ryan Carr
Begeleiding van minderactieve leden, familiehistorisch werk en dopen voor de doden inspireren de leden van een wijk in Amerika om de eigen begiftiging te ontvangen.
- 22 **Het nieuwe Evangelieplatenboek** Michael G. Madsen
Meer dan honderd afbeeldingen in dit betaalbare boek kunnen ons evangelieonderricht verrijken.
- 26 **De zegeningen van dienen**
Vier verhalen van heiligen der laatste dagen die het leven van andere wijkleden veranderden.
- 30 **Ik? Herder in Israël?** Ouderling Daniel L. Johnson
De Herder heeft de schapen die wij 'terug (...) in de kudde' brengen 'zielslief'. De Heer zal ons leiden en inspireren om te weten wat we moeten doen om onze broeders en zusters terug te brengen.

RUBRIEKEN

- 44 **Onder heiligen der laatste dagen**
Een atheïst bidt in het bos; nieuwsgierig naar de tempel; hopen op iets bijzonders; een internationaal Thanksgivingdiner.
- 48 **Gebruik van deze uitgave**
Activiteiten en ideeën voor de gezinsavond

OP DE OMSLAG

Voorkant: foto-illustratie Matthew Reier. Achterkant: muurschildering Los Angeles-tempel (Californië); foto van de Panama-Stadtempel (Panama) Matthew Reier; verboden foto's te kopiëren.

Jongeren

HOOFDARTIKELEN

- 7 **Het wachten waard** Valeria Salerno
Ik werd ongeduldig omdat we zo lang moesten wachten om dopen voor de doden te doen. Toen besepte ik dat de mensen voor wie we dit werk gingen doen, al eeuwen wachtten.
- 8 **Een rustige plek** Richard M. Romney
Een prachtig gebouw of een heilige herinnering aan hun liefste hoop en dromen? Voor sommige jongeren is de tempel allebei.
- 36 **Lelijk eindje of majestueuze zwaan?**
Jij beslist! Ouderling Errol S. Phippen
Jij bent een uitverkoren zoon of dochter van God. Besluit om te leven naar je goddelijk potentieel.
- 40 **Begin met bidden** Janet Thomas
'Je moet van bidden een gewoonte maken', zeggen de tieners in de ring Ottawa (Ontario, Canada), en ze vertellen hoe ze door het gebed genezing, troost en een sterker getuigenis hebben gekregen.

RUBRIEKEN

- 24 **Poster: Deugd — de gulden standaard**
- 34 **Vraag en antwoord**
Ik ben een nakomertje. Mijn broers en zussen betrekken mij nooit bij hun bezigheden en gesprekken. Hoe kan ik onze relatie verbeteren?

Oktober 2009 109 de jaargang Nummer 10

Liahona 04290 120

Officiële Nederlandse uitgave van

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,

Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,

Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,

Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,

David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,

Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Spencer J. Condie

Adviseurs: Keith K. Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B. Pieper

Hoofdredacteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteur: Larry Hiller

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Laybarg

Hoofdredacteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofdredacteurs: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Mederedacteur: Ryan Carr

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: David A. Edwards, Matthew D. Fliton,

Lafrene Porter Gault, Annie Jones, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,

Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odell, Joshua J. Perkey,

Chad E. Phares, Jan Pinckroft, Richard M. Romney, Don L. Seale,

Janet Thomas, Paul VanDerBerghe, Julie Wardell

Directiesecretaresse: Laurel Teuscher

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Calli R. Arroyo, Collette

Nelsaker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,

Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,

Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Meay, Ginny J. Nilson

Voorbereidend drukwerk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau

Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee

Telefoon: 0032(0)14265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Uw kopij graag per email naar: nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

European Distribution Ltd., Magazine Service,

Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Tel.: 00 49 6172 492858, fax: 00 49 6172 492890

E-mail: liahona-ed@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 16,00

De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:

Creditcard (bel of email EDU)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dresdner Bank, Bad Homburg

Rkening nummer 07 264 094 00, bankcode 500 800 00

Overschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente

BIC (SVFT CODE): DRES DE 33 523

IBAN: DES2 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:

Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake

City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar:

liahona@ldschurch.org

De Liahona (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of

'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees,

Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans,

Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Est, Fiji, Frans, Grieks,

Haitiaans, Hindi, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans,

Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees,

Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees,

Roemeens, Russisch, Samoaans, Sinhala, Sloveens, Spaans,

Tagalog, Tahitaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tjechisch,

Urdu, Vietnamese en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

© 2009 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden.

Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika

Tekst en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd

worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of

thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de

bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht

kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North

Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; email:

copyright@ldschurch.org

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet onder

www.liahona.lds.org

For Readers in the United States and Canada:

October 2009 Vol. 109 No. 10, LIAHONA (USPS 311) Dutch

(ISSN 1522-2173) is published monthly by The Church of Jesus Christ

of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.

USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus

applicable taxes. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

Sixty days' notice required for change of address. Include address

label from a recent issue; old and new address must be included.

Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution

Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be

taken by phone. (Canada Post International Publication Agreement

#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution

Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT

84126-0368.

Kinderen

LUISTER NAAR EEN PROFEET

K2 De liefde van een profeet President Dieter F. Uchtdorf

HOOFDARTIKELEN

K6 Het tortillawonder Jane McBride Choate

K13 Schoonmaak van het tempel terrein Joshua J. Perkey

RUBRIEKEN

K4 Participatieperiode: Wij geloven dat het gezin door
God is ingesteld Cheryl Esplin

K8 Uit het leven van de profeet Joseph Smith:
Een gul man

K10 Op Jezus gaan lijken

K12 Muziek: Het priesterschap van
onze Heer John Craven

K14 Van vriend tot vriend:
Tempels zijn een geschenk
van onze hemelse Vader
Ouderling Yoshihiko Kikuchi

K16 Kleurplaat

OMSLAG DE
KINDERVRIEND
Illustratie Craig Stapley.

Kijk of je in deze
uitgave de KGW-
ring kunt vinden die
ze op Fiji dragen.
Kies de goede
pagina!

Post

Antwoord op mijn vragen

Ik ben erg dankbaar voor dit fantastische tijdschrift en voor de getuigenissen, de nieuwtjes, de uitleg van de Schriften, en het materiaal voor lessen die ik erin vind. Ik ben al zo vaak na het stellen van vragen aan mijn hemelse Vader door de Heilige Geest naar de Liahona geleid, om daar de antwoorden op mijn vragen te vinden. Ik ben altijd blij als er een nieuwe uitgave verschijnt.

Eugenija Samarskaja (Rusland)

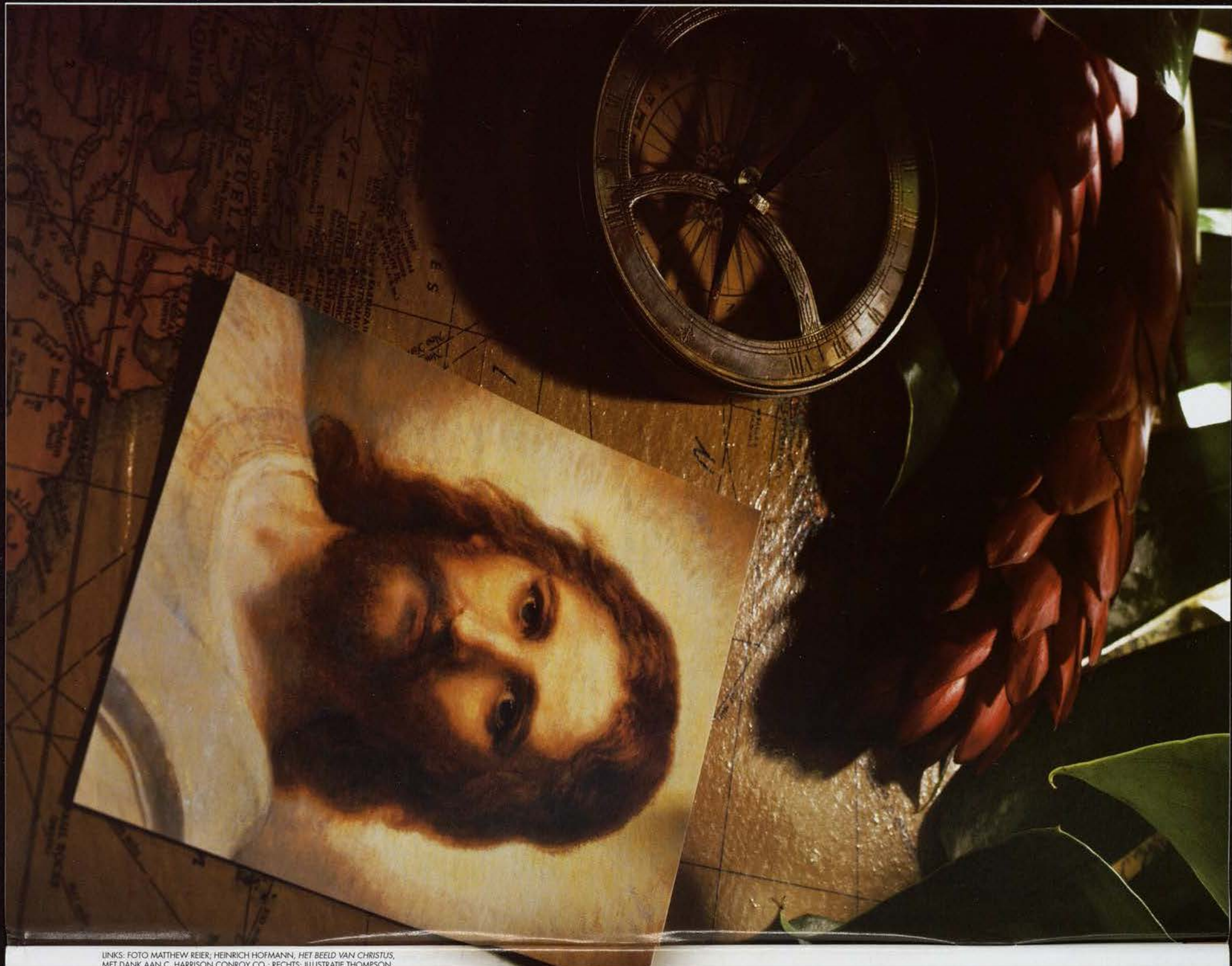
Blij met de Liahona

Ik ben gek op de Liahona en mijn man en ik hebben vaak wel

vijf abonnementen tegelijk. De extra exemplaren geven we aan onze bureaus. Een van onze buurvrouwen vertelde dat ze altijd blij was om het tijdschrift in haar brievenbus te vinden als ze moe en gefrustreerd van haar werk kwam. Ik weet dat alles in het tijdschrift geïnspireerd is — van de boodschappen van algemene autoriteiten tot en met de verhalen van leden — en dat ik kennis en zegeningen opdoe als ik erin lees, en dat ik bovendien liefde en begrip voor mijn medemens krijg.

Bertha Viola Rétiz Espino (Mexico)

Stuur reacties en ideeën naar: liahona@ldschurch.org. Brieven kunnen ingekort of verduidelijkt worden.

LINKS: FOTO MATTHEW REIER; HEINRICH HOFMANN, HET BEELD VAN CHRISTUS,
MET DANK AAN C. HARRISON CONROY CO.; RECHTS: ILLUSTRATIE THOMPSON

Kracht opdoen door gehoorzaamheid

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

In de huidige wereld ligt het accent op jong zijn. Iedereen wil er jong uitzien, zich jong voelen en jong zijn. En er worden dan ook jaarlijks grote geldsommen uitgegeven aan producten waarmee men zijn jonge uiterlijk hoopt te herstellen. Maar we mogen ons afvragen: 'Is dat streven naar jong zijn in onze tijd en generatie eigenlijk wel zo nieuw?' We hoeven maar in de geschiedenis te duiken om een antwoord te vinden.

Eeuwen geleden werden er in het tijdperk van de grote ontdekkingsreizen expedities op touw gezet en voeren er schepen uit met avontuurlijke bemanningen die vol vertrouwen onbekende zeeën bevoeren op zoek naar een letterlijke bron van eeuwige jeugd. De legende destijds beloofde dat er ergens in het grote onbekende een magische bron was met het allerzuiverste water en dat men uitsluitend behoefde te drinken van het water dat uit die bron stroomde om altijd jeugdige energie en vitaliteit te hebben.

Ponce de León, die met Columbus mee-reisde, ondernam daarna nog ontdekkingsreizen naar de Bahama's en andere regio's in het Caraïbisch gebied, in het volste vertrouwen dat de legende waar was en de bron van eeuwige jeugd te vinden moest zijn. Maar net als vele anderen slaagde hij er niet in die te ontdekken, want volgens Gods plan zijn we in het sterfelijk leven slechts één keer jong.

De bron van eeuwige waarheid

Hoewel er geen bron van eeuwige jeugd bestaat om naar op zoek te gaan, is er wel een andere bron die veel kostbaarder water bevat, namelijk het water van het eeuwige leven. Het is de bron van eeuwige waarheid.

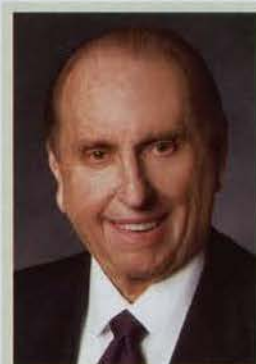
Een dichter heeft de ware betekenis van het zoeken naar waarheid vastgelegd in deze onsterfelijke woorden:

*O zeg, wat is waarheid? De schoonste prijs
voor het streven van God en de mens.
Ga, zoek in de diepte, wellicht vindt ge
haar,
of stijgt omhoog en aanschouw haar aldaar,
z'is het voorwerp van d'edelste wens. (...)*

*Zeg dan, wat is waarheid? Het laatst' en
het eerst',
z'overschrijdt zelfs de grens van de tijd.
Moog' hemel en aarde ook eenmaal
vergaan,
dan verblijft nog de waarheid, de som
van 't bestaan,
onverwoestbaar in al d'eeuwigheid.¹*

In een openbaring aan de profeet Joseph Smith in mei 1833 te Kirtland (Ohio, VS) heeft de Heer verklaard:

'Waarheid is kennis van dingen zoals ze zijn, en zoals ze waren, en zoals ze zullen zijn; (...)

Het is niet nodig om onbekende zeeën te bevaren op zoek naar de bron van eeuwige waarheid. Want onze liefhebbende hemelse Vader heeft onze koers al uitgezet en ons een volmaakte kaart gegeven — gehoorzaamheid!

'De Geest der waarheid is uit God. (...) Hij [Jezus] ontving een volheid van waarheid (...);

'en niemand ontvangt een volheid tenzij hij zijn geboden onderhoudt.

'Wie zijn geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht, totdat hij in waarheid is verheerlijkt en alle dingen weet.'²

U en ik hoeven in deze verlichte tijd waarin het volle evangelie is teruggebracht geen onbekende zeeën te bevaren of onbekende wegen te bereizen op zoek naar de bron van eeuwige waarheid. Want onze liefhebbende hemelse Vader heeft onze koers al uitgezet en ons een volmaakte kaart gegeven — *gehoorzaamheid!*

Zijn geopenbaarde woord beschrijft helder de zegeningen die we door gehoorzaamheid ontvangen, maar ook het onvermijdelijke hartzeer en de wanhoop die de reiziger vergezellen die de verboden paden van zonde en dwaling bewandelt. Samuël zei tegen een in de traditie van dierenoffers grootgebrachte generatie: 'Gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen.'³

Profeten in het verleden en heden hebben altijd geweten wat een kracht wij kunnen opdoen door gehoorzaamheid. Denk maar eens aan Nephi: 'Ik zal heengaan en de dingen doen die de Heer heeft geboden.'⁴ Of Mormons prachtige omschrijving van de kracht die de zoons van Mosiah hadden:

'Zij waren sterk geworden in de kennis der waarheid, want het waren mannen met een zuiver begrip en zij hadden de Schriften zorgvuldig onderzocht om het woord Gods te leren kennen.

'Maar dat was niet alles; zij hadden zich overgegeven aan veel gebed en aan vasten; daarom hadden zij de geest van profetie en de geest van openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en met gezag van God.'⁵

Onderhoud de geboden

President David O. McKay (1873–1970) heeft ons in zijn openingstoespraak tijdens een algemene conferentie voor de leden van de kerk deze eenvoudige maar uiterst krachtige aanwijzing gegeven voor deze tijd: 'Onderhoud Gods geboden.'⁶

De verplichting die sprak uit de boodschap van de Heiland was zodanig dat Hij zei: 'Want allen die uit mijn hand een zegen willen verkrijgen, moeten zich houden aan de wet die voor die zegen werd gesteld, en aan de voorwaarden ervan, zoals die vóór de grondlegging der wereld werden vastgesteld.'⁷

De daden van de Meester maken zijn woorden geloofwaardig. Hij gaf blijk van ware liefde voor God door een volmaakt leven te leiden en zijn heilige zending te respecteren. Hij was nooit hooghartig. Hij was nooit opgeblazen van trots. Hij was nooit ontrouw. Hij was altijd nederig. Hij was altijd oprecht. Hij was altijd trouw.

Hoewel Hij werd verleid door de meestermisleider, de duivel, hoewel Hij lichamelijk verzwakt was door veertig dagen en veertig nachten vasten en Hij 'ten laatste honger' kreeg, gaf Jezus ons

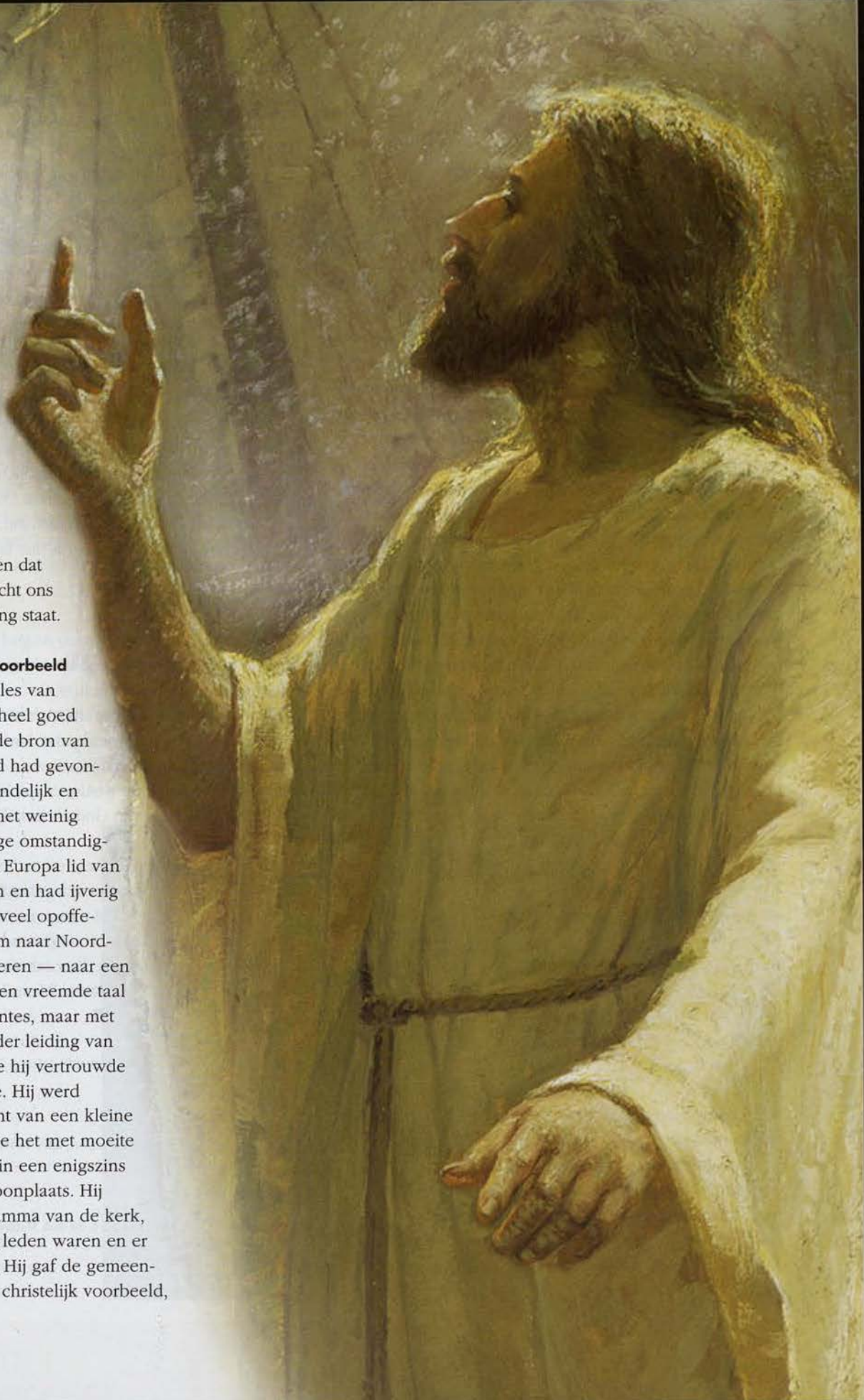
bij het verlokkelijkste voorstel dat de boze Hem kon doen toch een goddelijk voorbeeld van gehoorzaamheid toen Hij weigerde om af te wijken van wat Hij wist dat goed was.⁸

Toen Hij de kwelling van Getsemane doormaakte, waar Hij zo'n pijn doorstond dat zijn zweet als grote bloeddruppels op de grond viel, was Hij het volmaakte voorbeeld van de gehoorzame Zoon die zei: 'Vader, Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiedde.'⁹

Tot Petrus zei Hij aan de oevers van het Meer van Galilea: 'Kom achter Mij.' Filippus kreeg dezelfde opdracht: 'Volg Mij.' En Levi kreeg bij zijn tolhuis de oproep: 'Volg Mij.'¹⁰ En u en mij zegt diezelfde stem, diezelfde Jezus: 'Volg Mij.' Zijn wij bereid om Hem te gehoorzamen?

Gehoorzaamheid is een kenmerk van profeten, maar

Jezus zei aan de oevers van het Meer van Galilea tegen Petrus: 'Kom achter Mij.' Filippus kreeg dezelfde oproep: 'Volg Mij.' En tegen u en mij zegt diezelfde stem, diezelfde Jezus: 'Volg Mij.' Zijn wij bereid om te gehoorzamen?

we moeten beseffen dat
deze bron van kracht ons
allen ter beschikking staat.

Een hedendaags voorbeeld

Iemand die de les van gehoorzaamheid heel goed had geleerd, die de bron van eeuwige waarheid had gevonden, was een vriendelijk en ootmoedig man met weinig geld en in nederige omstandigheden. Hij was in Europa lid van de kerk geworden en had ijverig gespaard en zich veel opofferingen getroost om naar Noord-Amerika te emigreren — naar een nieuw land met een vreemde taal en andere gewoontes, maar met dezelfde kerk onder leiding van dezelfde Heer, die hij vertrouwde en gehoorzaamde. Hij werd gemeentepresident van een kleine schare heiligen die het met moeite wisten te redden in een enigszins onvriendelijke woonplaats. Hij volgde het programma van de kerk, hoewel er weinig leden waren en er veel te doen was. Hij gaf de gemeentelieden een waar christelijk voorbeeld,

en zij reageerden daarop met een ongeken- de liefde.

Hij verdiende de kost als ambachtsman. Hij had maar een klein inkomen, maar hij betaalde altijd een volledige tiende en gaf daarnaast nog bijdragen. Hij begon een zendingsfonds in zijn kleine gemeente en was maandenlang de enige die eraan bijdroeg. Als er zendingen in de stad waren, gaf hij ze eten. En ze gingen nooit de deur uit zonder dat hij ze een tastbare bijdrage aan hun werk en welzijn gaf. Kerkleden die zijn woonplaats aandeden en zijn gemeente bezochten, werden altijd gastvrij door hem onthaald en genoten van zijn hartelijkheid. Als ze weer vertrokken, wisten ze dat ze een bijzondere man hadden ontmoet, een gehoorzame dienstknecht van de Heer.

Zijn leiders kregen zijn uiterste respect en genoten zijn bijzonder grote zorg. Voor hem waren zij gezanten van de Heer; hij zorgde ervoor dat ze niets te kort kwamen en bad vaak voor hun welzijn. Op een sabbat namen enkele leiders die zijn gemeente bezochten met hem deel aan maar liefst twaalf gebeden in verschillende bijeenkomsten en bij bezoeken aan leden. Toen die leiders aan het eind van de dag afscheid van hem namen, waren ze zo opgetogen en opgebouwd dat ze de vier uur durende rit in winters weer vrolijk bleven en ze hem nu, na vele jaren, nog met een dankbaar hart gedenken wegens zijn hartelijke geest.

Geleerde, wereldwijze mensen zochten deze nederige, ongeletterde dienstknecht van God op en vonden het een eer om een uur in zijn gezelschap door te mogen brengen. Hij zag er heel gewoontjes uit; zijn Engels was gebrekkig en soms moeilijk te verstaan; en zijn woning was eenvoudig. Hij had geen auto of televisie. Hij schreef geen boeken en hield geen welsprekende toespraken, en deed niets waar de wereld normaal gesproken aandacht aan schenkt. Maar de gelovigen liepen de deur van zijn huis plat. Waarom? Omdat zij wilden drinken uit de bron van eeuwige waarheid. Zij waardeerden niet zozeer wat hij zei, maar wat hij deed; niet wat hij predikte, maar hoe hij leefde.

Wie wist dat deze arme man altijd blijmoedig een dubbele tiende van zijn inkomen aan de Heer gaf, kreeg een beter inzicht in de ware betekenis van de tiende. Wie hem de hongerigen zag helpen en vreemdelingen in zijn huis zag nemen, wist dat hij dat deed alsof het de Meester zelf betrof. Met hem bidden en zijn vertrouwen in goddelijke

VOOR HUISONDERWIJZERS

Nadat u dit artikel met een gebed in uw hart hebt bestudeerd, bespreekt u het zo dat iedereen aan de bespreking deelneemt. Enkele voorbeelden:

1. U kunt eventueel een fles water meenemen als visueel hulpmiddel. Vertel het verhaal van Ponce de León en leg uit dat er 'een andere bron [is] die veel kostbaarder water bevat, namelijk het water van het eeuwige leven. Het is de bron van eeuwige waarheid.' Bespreek met het gezin waar en hoe ze waarheid kunnen vinden en wat president Monson zegt dat wij moeten doen om de 'bron van eeuwige waarheid' te bereiken. Geef uw getuigenis van de zegeningen die u door gehoorzaamheid hebt ontvangen.

2. Lees voor uit het onderdeel 'Onderhoud de geboden' en bespreek president Monsons vraag 'Zijn wij bereid om te gehoorzamen?' Vertel het verhaal aan het eind van het artikel over de nederige man. Hoe was hij andere mensen tot zegen door zijn gehoorzaamheid en bereidheid om de Heiland te volgen? Laat de familieleden bedenken wat zij kunnen doen om te laten zien dat zij bereid zijn de Heer te dienen.

tussenkomen ervaren, was een hele nieuwe manier van communiceren.

Je zou kunnen zeggen dat hij zich hield aan het eerste en grote gebod, en het tweede, dat daaraan gelijk is,¹¹ dat zijn hart vol liefde voor zijn naaste was, dat deugd onop-houdelijk zijn gedachten sierde, en dat zijn vertrouwen in de tegenwoordigheid van God als gevolg daarvan sterk werd.¹²

Deze man straalde goedheid en rechtschapenheid uit. Hij putte zijn kracht uit gehoorzaamheid.

De kracht die wij oprecht nastreven om de moeilijkheden van een ingewikkelde, veranderende wereld aan te kunnen, kunnen wij krijgen door net als Jozua krachtig, resoluut en moedig te verklaren: 'Maar ik en mijn huis, wij zullen de HERE dienen!' ¹³ ■

NOTEN

1. John Jaques, 'O zeg, wat is waarheid?', lofzang 177.
2. LV 93:24, 26-28.
3. 1 Samuël 15:22.
4. 1 Nephi 3:7.
5. Alma 17:2-3.
6. David O. McKay, Conference Report, april 1957, p. 8; of *Improvement Era*, juni 1957, p. 391.
7. LV 132:5.
8. Zie Matteüs 4:1-11.
9. Lucas 22:42.
10. Matteüs 4:19; 9:9; Johannes 1:43; zie ook Matteüs 19:16-22; Marcus 2:14; Lucas 18:18-22.
11. Zie Matteüs 22:37-40.)
12. Zie LV 121:45.
13. Jozua 24:15.

Het wachten waard

VALERIA SALERNO

Toen ik met de jongeren van mijn wijk naar de Buenos Airstempel (Argentinië) ging om dopen voor de doden te doen, wachtten we enkele minuten in een ontvangstruimte. Daarna stuurden de tempelwerkers ons verderop de gang in, waar enkele stoelen stonden, en we moesten nog wat langer wachten.

Het was zaterdag en er waren mensen uit heel Argentinië naar de tempel gekomen. We zaten twee en een half uur lang in stilte te wachten. Ik kreeg enkele onprettige gedachten: 'Hoe kunnen ze ons nu zo lang laten wachten? Ik ben moe en ik had beter niet kunnen komen, want dit is tijdverspilling.'

Ik stond op en begon door de gang te lopen. Al gauw kwam een van de werkers op ons af en zei: 'Jonge mensen, word alsjeblieft niet ongeduldig. Ik begrijp dat jullie al lang hebben gewacht, maar weet je: in de geestenwereld wachten miljoenen mensen al eeuwen op dit moment, en ik kan jullie verzekeren dat ze maar al te graag aan de beurt komen. De broeders zijn aan het dopen en bevestigen en kunnen het niet sneller.'

Toen hij dat had gezegd, schaamde ik me. Ik zag in dat ik zelfzuchtig was geweest omdat ik mij niet enkele uren wilde opofferen voor mensen die al zoveel jaren hadden gewacht en niet zoals ik de kans hadden om over de ware kerk te horen en zich op aarde te laten dopen.

De werker kwam weer terug en begon namen van mensen uit onze wijk af te roepen. Een zuster gaf ons witte kleding die min of meer paste. Toen we ons hadden omgekleed, deed

ze een wit haarlint in ons haar.

Toen liepen we blootsvoets naar de banken in de doopruimte. Het hoogpolige tapijt was zo zacht dat het leek alsof we niet eens op de grond liepen.

Toen het mijn beurt was, was ik net zo zenuwachtig als op de dag van mijn eigen doop. Maar de werkers waren zo aardig en geduldig met ons dat het een fijne ervaring was.

Toen ik uit de vont kwam, stond er een breed glimlachende zuster op me te wachten met een wit badlaken. Ik kleedde me om en ging naar een kamer waar ik werd bevestigd. Dezelfde zuster die me de handdoek had gegeven ging met me mee en bedankte me dat ik het werk van de Heer had gedaan.

Toen ik de tempel verliet, besepte ik dat dit een van de fijnste ervaringen van mijn leven was. De tempel is een heilige plek. De Geest van de Heer is er en geeft leiding aan dit geweldige werk. Het is het wachten waard. ■

Een rustige plek

RICHARD M. ROMNEY

Kerkelijke tijdschriften

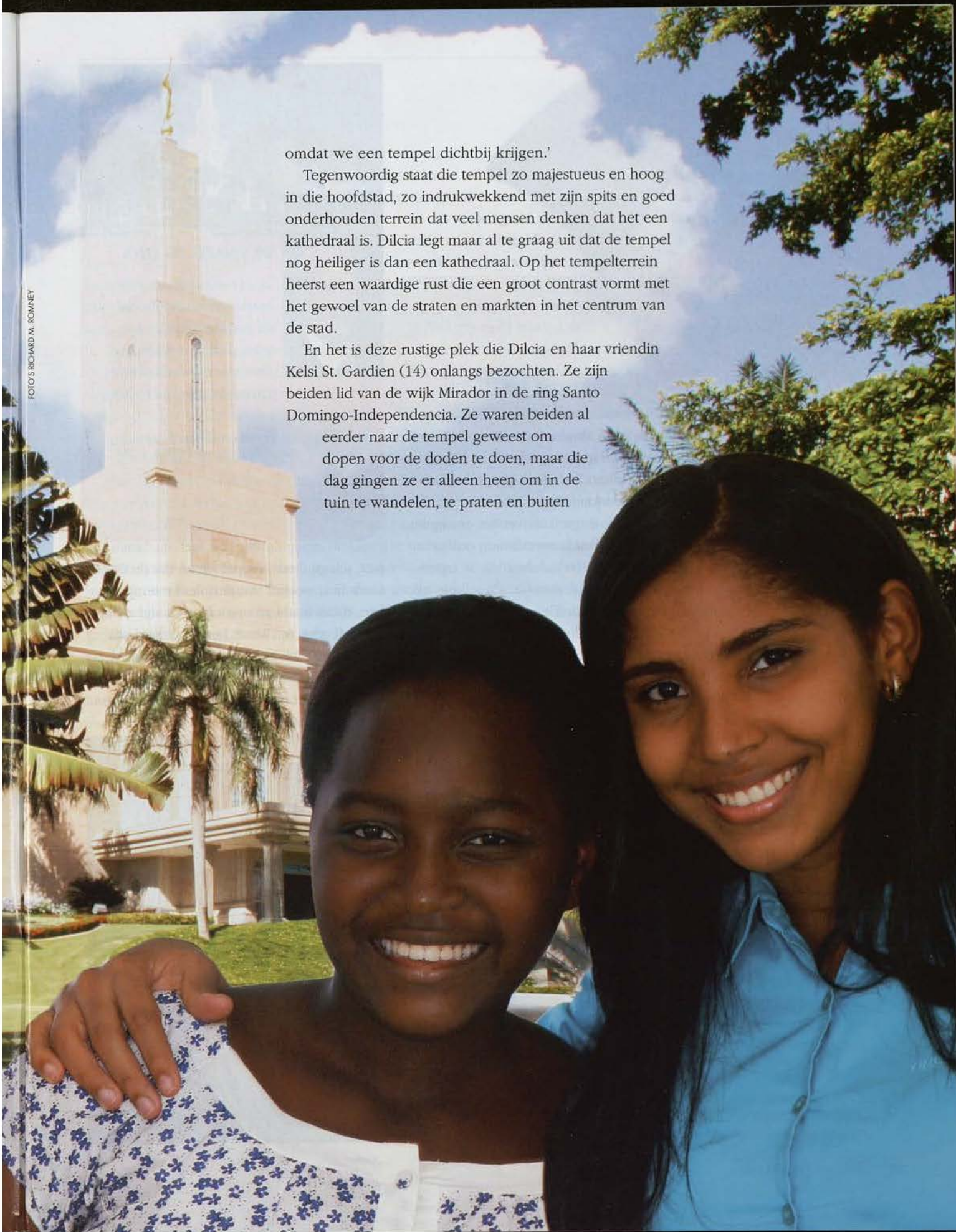
Dilcia Soto (16) herinnert zich de dag dat de tempel in haar woonplaats, Santo Domingo in de Dominicaanse Republiek, werd ingewijd nog goed: 'Ik was nog maar negen, maar ik zei: "Geweldig! Een tempel hier!" Ik was gewend dat mensen naar andere landen gingen om zich te laten verzegelen en verbonden te sluiten. Ik dacht: nu hoeven mijn familie en ik niet naar een ander land

Voor deze twee jongevrouwen uit de Dominicaanse Republiek is de tempel veel meer dan een mooi gebouw. Het is ook een levendige herinnering aan hun liefste hoop en dromen.

omdat we een tempel dichtbij krijgen.'

Tegenwoordig staat die tempel zo majestueus en hoog in die hoofdstad, zo indrukwekkend met zijn spits en goed onderhouden terrein dat veel mensen denken dat het een kathedraal is. Dilcia legt maar al te graag uit dat de tempel nog heiliger is dan een kathedraal. Op het tempelterrein heerst een waardige rust die een groot contrast vormt met het gewoel van de straten en markten in het centrum van de stad.

En het is deze rustige plek die Dilcia en haar vriendin Kelsi St. Gardien (14) onlangs bezochten. Ze zijn beiden lid van de wijk Mirador in de ring Santo Domingo-Independencia. Ze waren beiden al eerder naar de tempel geweest om dopen voor de doden te doen, maar die dag gingen ze er alleen heen om in de tuin te wandelen, te praten en buiten

het gebouw de Geest te voelen die er in de tempel heerst.

Dilcia's verlangens

'Ik heb de Heer erg lief', zegt Dilcia, 'en ik ben Hem erg dankbaar voor wat Hij voor mij heeft gedaan.' 'Mijn naaste familieleden zijn allemaal lid van de kerk, maar mijn tantes, ooms, neven en nichten niet. Als ze bij mij thuis komen, heb ik altijd een boek-van-mormon klaar liggen voor het geval ik de kans krijg om ze iets over het evangelie te vertellen.' Ze vertelt vriendinnen ook graag over het evangelie 'en iedereen die ik tegenkom en echt geïnteresseerd is.' En telkens als ze dat doet 'voel ik de Geest heel sterk', zegt ze. 'Telkens als ik mijn getuigenis geef, voel ik weer dat de kerk waar is.'

Ze herinnert zich een seminarieles over het heilsplan. 'Vóór deze wereld waren we in een grote raadsvergadering in de hemel en kozen wij om het plan van onze

Dilcia haalt 1 Korintiërs 3:16 aan: 'Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?'

hemelse Vader te volgen en het offer te aanvaarden dat Jezus Christus ten behoeve van ons zou brengen', zegt ze. 'Onze leraar zei dat we ervan uit kunnen gaan dat we onze hemelse Vader *toen* gehoorzaamden, omdat we *nu* hier op aarde zijn met een lichaam van vlees en beenderen. Toen hij dat zei, wist ik dat het waar was. Die dag huilde ik bij mijn avondgebed en dankte ik God voor die wetenschap.'

Dilcia haalt 1 Korintiërs 3:16 aan: 'Weet gij

DE TEMPEL IN ONS

'Als we zo vaak naar de tempel gaan als afstand en omstandigheden toelaten, is de tempel in ons. Dan zijn wij ondanks de

moeilijkheden van het leven altijd op een heilige plek.'

Ouderling Lance B. Wickman van de Zeventig, 'In a Holy Place', *New Era*, april 2005, p. 45.

niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?' 'Als ik ook een tempel ben, moet ik net zo rein en mooi zijn als een tempel', zegt ze. 'Wat is het een zegen om lid van deze kerk en een deugdzaam jonge-vrouw te zijn!'

Ze zegt dat het haar grootste verlangen is om ooit weer bij haar hemelse Vader te wonen. 'Ik ben erg dankbaar dat Hij ons de tempel heeft gegeven zodat we alles kunnen doen wat nodig is om bij Hem terug te keren', zegt ze. 'De beste manier om Hem te bedanken is te leven zoals Hij dat wil.'

Dilcia zegt: 'De Heer wil dat wij naar zijn huis gaan om hemelse kennis op te doen en ons best doen om in de eeuwigheid bij Hem te kunnen zijn.' Ze zegt dat ze graag dopen voor de doden doet omdat 'we er de mensen mee kunnen helpen die daar aan de andere kant van de sluier op wachten, om iets voor hen te doen wat zij zelf niet kunnen.'

Kelsia's voornemens

Kelsia is het daarmee eens. 'Wij moeten dat werk doen voor onze voorouders. En ik

weet zeker dat ze ons er dankbaar voor zullen zijn', zegt ze. 'Ik zie er vooral naar uit om mijn oma weer te zien, want die ik heb nooit gekend. We gaan tempelwerk voor haar doen.'

Praten over de tempel brengt sterke emoties naar boven bij Kelsia. 'Ik heb me vast voorgenomen om beslissingen te nemen waardoor ik mij aan mijn familieleden kan laten verzege-len', zegt ze. 'We moeten het evangelie respecteren en de geboden *naar de letter van de wet* onderhouden', zegt ze. 'Dat doen we omdat we van onze hemelse Vader houden en omdat gehoorzaamheid de manier is waarop we laten zien dat we Hem dankbaar zijn.'

Haar familie werd in december 2006 lid van de kerk, zes jaar na hun verhuizing van Haïti naar de Dominicaanse Republiek. 'Ik ben de zendelingen die bij ons aanklopten erg dankbaar. Het was geweldig om de Geest te voelen en te horen over het plan dat onze hemelse Vader voor ons heeft. Nu we het evangelie hebben, zijn onze gezinsbanden veel hechter. Ik ben dankbaar dat Hij mij zo'n hechte familie heeft gegeven, want dat is op moeilijke momenten erg belangrijk. Als ik bedenk dat we voor eeuwig aan elkaar verzegeld kunnen worden, lijkt mij dat een van de allergrootste zegeningen.'

Haar ouders volgen momenteel lessen om zich voor te bereiden op de tempel en dat herinnert haar eraan dat ze zich wil voorbereiden op de dag dat ze ooit zelf in de tempel trouwt. 'Dat is mijn voornaamste doel, dat mijn toekomstige man en ik elkaar en een eeuwig gezin waardig zijn.'

SANTIDAD AL SEÑOR LA CASA DEL SEÑOR

Samen van de rust genieten

De twee vriendinnen lopen langs de vlaggenstok waar de vlag van hun land in een forse bries wappert. 'Zelfs de vlag bij de tempel herinnert ons eraan dat we trouw moesten zijn', zegt Dilcia. 'Zij is meer dan een paar kleuren. In het wapen op de vlag staat het motto *Dios, patria, libertad* [God, vaderland, vrijheid] met daaronder een kruis en een geopende bijbel. Zij herinnert ons eraan dat ons land is gesticht door mensen die in God geloofden, en dat God nog steeds belangrijk voor ons is.'

Ze lopen ook langs de entree van de tempel, waar de woorden *Santidad al Señor, la Casa del Señor* (De Here gewijd, het huis des Heren) boven de deur staan, zoals bij elke tempel.

'Telkens als ik dat lees, getuigt de Geest tot mij dat die woorden waar zijn', zegt Dilcia. 'Ik herinner me dat ik hier op een avond met een groep jongemannen en jonge vrouwen kwam, alleen maar om het terrein te bezoeken. Toen we bijna weggingen, vroeg de bisschop ons wat we hier voelden. We bespraken het en kwamen op één woord als antwoord: rust.'

En Kelsia en Dilcia denken bij hun vertrek aan dat antwoord van één woord — wat perfect is, want de tempel is de *ultieme* plek van rust. ■

Voor meer over de jongeren van de kerk in de Dominicaanse Republiek, zie 'Zoeken en redden' in de editie van maart 2009.

De zegeningen van de tempel

De tempel is een heilig gebouw, een gewijde plek waar noodzakelijke heilbrengende ceremonies en verordeningen plaats vinden die ons voorbereiden op de verhoging.

OUDERLING ROBERT D. HALES
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De zegeningen van de begiftiging zijn voor ons net zo onmisbaar als onze doop. Daarom moeten we ons erop voorbereiden om de tempel Gods rein te betreden.

In de tempel heilige verbonden sluiten is een van de grootste zegeningen die we in dit sterfelijk leven kunnen krijgen. En als we de verbonden in de tempel gesloten hebben, is onze gehoorzaamheid aan die geboden een uiting van ons geloof, onze liefde, onze toewijding en onze geestelijke toezegging om onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, te eren. Door te gehoorzamen, bereiden we ons bovendien voor om in de eeuwigheid bij Hen te wonen. De heilsverordeningen van de tempel zijn van onmisbaar belang — en staan zelfs centraal — in het eeuwige plan van geluk.

De tempelleer

De tempel is echt een plek waar u 'in de wereld en niet van de wereld' bent. Als u zich zorgen maakt en belangrijke beslissingen moet nemen die zwaar op uw verstand en uw ziel wegen, kunt u die zorgen mee naar de tempel nemen en geestelijke leiding ontvangen.

We moeten een getuigenis en een eerbiedig gevoel krijgen dat de tempel het huis des Heren is. Ons wordt geleerd dat niets onreins de tempel mag binnengaan, zodat de heiligheid van de

tempel bewaard blijft en de Geest een zegen kan uitstorten op wie de tempel voor hun verordeningen en verbonden betreden. Eerbied in de tempel is onmisbaar als we willen dat de Geest daar voortdurend aanwezig is.

Toen ik nog jong was, nam mijn vader mij van Long Island in de staat New York mee naar Salt Lake City om daar naar het tempelterrein te gaan, de tempel aan te raken en te bespreken wat het belang van de tempel voor mij was. Toen nam ik me vast voor om op een dag terug te komen en de verordeningen van de tempel te ontvangen.

Door de eeuwen heen heeft de Heer profeten uit elke bedeling geboden om zijn volk tempels te laten bouwen zodat zij tempelverordeningen konden ontvangen. Mozes en de Israëlieten werden gezegend met een draagbare tempel, de tabernakel, waar overeenkomstig de wet van Mozes het heilige werk van de verordeningen werd verricht — en waar de Heer af en toe sprak met Mozes. Koning Salomo liet in Jeruzalem een prachtige tempel bouwen, die later werd verwoest. En tijdens de bediening van Christus werd er

weer een tempel gebouwd in Jeruzalem.

In het Boek van Mormon staat dat Nephi een tempel bouwde 'naar het voorbeeld van de tempel van Salomo' (2 Nephi 5:16). Andere Nephitische profeten, zoals Jakob en koning Benjamin, onderwezen het volk bij de tempel (zie Jakob 1:17; Mosiah 1:18).

Het is dan ook van belang dat de Heer Jezus Christus in 34 n.C. bij de tempel aan de Nephieten verscheen (zie 3 Nephi 11:1-11).

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'De kerk is niet volledig georganiseerd in haar juiste orde. En dat kan ook niet totdat de tempel is voltooid, waarin ruimten zullen zijn om de priesterschapsverordeningen te bedienen.'¹

De Kirtlandtempel was de eerste tempel in onze tijd. Hij speelde een belangrijke rol in de herstelling van de priesterschaps-sleutels. Joseph Smith werd in antwoord op zijn gebed op 3 april 1836 door Jezus bezocht in de Kirtlandtempel (zie LV 110). De Heiland verscheen in zijn heerlijkheid en aanvaardde de Kirtlandtempel als zijn huis. Mozes, Elias en Elia verschenen ook om hun priesterschaps-sleutels over te dragen. Elia bracht de sleutels van het verzegelingsgezag terug, zoals Maleachi beloofd had, opdat wij de volle zegeningen van de tempel konden ontvangen.

Onze voorouders, de pioniers, bouwden de Nauvootempel en verrichtten daar heilige verordeningen. De Nauvootempel was de eerste tempel waar begiftigingen en verzegelingen werden verricht. Dit gaf de pioniers de kracht om de ontberingen te doorstaan die zij op hun tocht over de vlakten naar Zion in de Salt Lake Valley te verduren kregen. Zij werden in de heilige tempel begiftigd met kracht. Man en vrouw werden aan elkaar verzegeld. Kinderen werden aan hun ouders verzegeld. Velen van hen hadden gezinsleden die onderweg gestorven waren, maar ze wisten dat dit niet het einde voor hen was. Ze waren

Mozes en de Israëlieten werden gezegend met een draagbare tempel, de tabernakel, waar overeenkomstig de wet van Mozes het heilige werk van de verordeningen werd verricht — en waar de Heer af en toe met Mozes sprak.

voor altijd in de tempel aan elkaar verzegeld. Na openbaring aan president Brigham Young bouwden de heiligen later meer tempels in het westen van de Verenigde Staten.

Tegenwoordig zijn er meer dan 130 tempels in gebruik, waardoor getrouwe leden van de kerk over de hele wereld naar het huis van de Heer kunnen gaan om hun tempelverordeningen te ontvangen en verbonden met Hem te sluiten.

De tempelverordeningen

Het belangrijkste doel van de tempel is te voorzien in de verordeningen die noodzakelijk zijn om in het celestiale koninkrijk onze verhoging in te kunnen gaan. De tempelverordeningen brengen ons tot onze Heiland en leiden tot de grootste zegeningen die wij dankzij de verzoening van Jezus Christus kunnen krijgen. De tempel is de grootste leerschool voor de mens. We doen er kennis en wijsheid over de schepping van de wereld op. In de begiftigingsdienst leren wij hoe wij ons sterfelijk leven behoren te leiden. De betekenis van het woord *begiftiging* is 'gave' of 'geschenk'. De verordening bestaat uit instructies hoe we moeten leven

en uit verbonden die we sluiten om rechtschapen te leven en onze Heiland te volgen.

Een andere belangrijke verordening is de eeuwige verzegeling in een celestiaal huwelijk. Dit huwelijksverbond maakt het mogelijk dat kinderen aan hun ouders worden verzegeld en dat kinderen die na de verzegeling van hun ouders worden geboren deel uitmaken van een eeuwig gezin.

In de Leer en Verbonden staat: 'Wat u ook verzegelt op aarde, [zal] verzegeld zijn in de hemel; en wat u ook bindt op aarde, in mijn naam en volgens mijn woord, zegt de Heer, zal voor eeuwig gebonden zijn in de hemelen' (LV 132:46).

Als er een echtpaar aan het altaar knielt, ben ik mij als verzegelaar bewust van mijn rol als vertegenwoordiger van de Heer. Ik weet dat wat op aarde wordt verzegeld, letterlijk wordt verzegeld in de hemel — dat deze band nooit meer wordt verbroken als de verzegelden getrouw blijven en tot het einde toe volharden.

Ik heb in de loop der jaren veel echtparen

gezien die een hecht huwelijk in stand wisten te houden door trouw te blijven aan de verbonden die zij in de tempel op zich hadden genomen. Wat hebben deze succesrijke echtparen gemeen?

Ten eerste weten de echtelieden wie zij zijn — zoons en dochters van God. Zij stellen eeuwige doelen om ooit weer bij onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, te wonen. Zij streven ernaar om de wegen van de natuurlijke mens achter zich te laten (zie Mosiah 3:19).

Ten tweede kennen ze de leer en het belang van de heilbrengende tempelverordeningen en -verbonden, en hoe onmisbaar die zijn voor het bereiken van eeuwige doelen.

Ten derde kiezen ze voor de eeuwige zegeningen van Gods koninkrijk en niet voor de tijdelijke bezittingen van de wereld.

Ten vierde beseffen deze echtparen dat als ze voor tijd en eeuwigheid verzegeld zijn, ze voor een eeuwige partner hebben gekozen! De tijd om met anderen uit te gaan is voorbij! Ze hoeven niet verder meer te kijken!

Ten vijfde denken deze echtelieden eerst aan de ander en dan aan zichzelf. Zelfzucht verstikt de geestelijke zintuigen. Door met de Heer in gebed te communiceren, groeien ze naar elkaar toe in plaats van uit elkaar. Ze praten met elkaar en laten kleine problemen nooit tot grote problemen uitgroeien. Ze bespreken de kleine irritaties in een vroeg stadium zonder bang te zijn de ander te beledigen. Daarmee bereik je dat de druk op de ketel niet zo groot wordt dat er een explosie van bittere gevoelens volgt. Het is zo veel beter om wat stoom af te blazen voordat het deksel van de snelkookpan afvliegt. Ze zijn bereid om hun verontschuldigingen aan te bieden en om vergiffenis te vragen als ze hun geliefde hebben gekwetst. Ze spreken hun liefde voor elkaar uit en krijgen een nauwere band. Ze bouwen elkaar op en versterken elkaar.

De tempelzegens

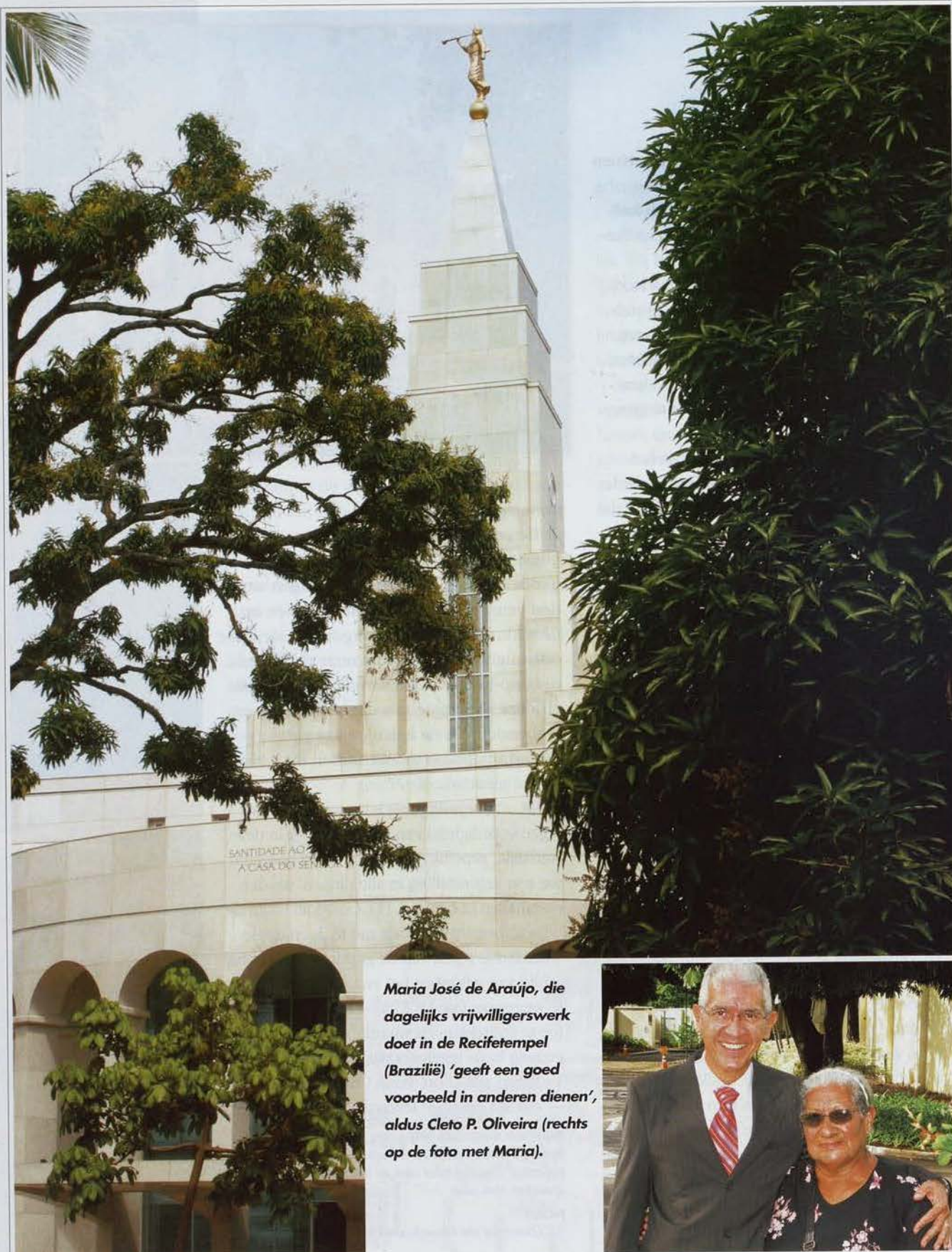
De tempel is een heilig gebouw, een gewijde plek waar onmisbare heilbrengende ceremonies en verordeningen worden verricht om ons voor te bereiden op de verhoging. Het is belangrijk om de vaste overtuiging te krijgen dat onze voorbereiding op het betreden van dat heilige huis, en onze deelname aan die ceremonies en verbonden, tot de belangrijkste gebeurtenissen behoren die we ooit in dit leven zullen meemaken.

We zijn vrijwillig met keuzevrijheid uit de tegenwoordigheid van God de Vader in deze sterfelijke proeftijd gekomen, in het besef dat we een 'tegenstelling in alle dingen' zouden meemaken (2 Nephi 2:11). Ons doel is om de hele wapenrusting Gods aan te doen en de 'brandende pijlen van de goddelozen' met het schild van geloof en het zwaard van de Geest te weerstaan (zie LV 27:15–18), tot het einde toe te volharden, en waardig te zijn om voor eeuwig in de tegenwoordigheid van God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, te wonen — om het eeuwige leven te krijgen. ■

Naar een toespraak gehouden aan de Brigham Young University op 15 november 2005. Voor de volledige Engelse tekst van de toespraak zie <http://speeches.byu.edu>.

NOOT

1. *History of the Church*, deel 4, p. 603.

Maria José de Araújo, die dagelijks vrijwilligerswerk doet in de Recife-tempel (Brazilië) 'geeft een goed voorbeeld in anderen dienen', aldus Cleto P. Oliveira (rechts op de foto met Maria).

Mijn voorrecht om te dienen

MICHAEL R. MORRIS

Kerkelijke tijdschriften

Voordat de deuren van de Recifetempel (Brazilië) opengaan voor een nieuwe dag vol heilsverordeningen, staat Maria José de Araújo op om zich klaar te maken voor een nieuwe dag van onzelfzuchtige dienstbaarheid.

Om de tempel te bereiken, moet Maria een reis van anderhalf uur met vier verschillende bussen ondernemen vanuit haar woonplaats, Agostinho, wat aan Brazilië's noordoostkust ligt, ten zuiden van Recife. Maar voordat ze vertrekt, maakt ze voedsel en andere benodigdheden klaar voor een blinde nicht die ze thuis verzorgt.

'Maria geeft een goed voorbeeld in anderen dienen', aldus Cleto P. Oliveira, tempelgriffier. 'Sinds de inwijding van de tempel in december 2000 heeft ze hier elke dag dat de tempel open was vrijwilligerswerk gedaan. Ze komt zelfs op feestdagen.'

Maria werkt van dinsdag tot en met zaterdag van zeven uur 's morgens tot drie uur 's middags in het tempelcafetaria, waar ze afwast en salades klaarmaakt. Ze zou langer werken, zegt ze, als ze niet een lange busrit naar huis had en ze vroeg weg moet gaan om voor het donker thuis te zijn.

Broeder Oliveira zegt tegen Maria dat ze niet elke dag naar de tempel hoeft te komen, maar hij geeft toe dat hij haar met twee mensen zou moeten vervangen. 'Ze glimlacht gewoon en zegt dat ze haar leven aan de Heer gewijd heeft', zegt hij.

Maria vindt het een voorrecht om zich dagelijks in de tempel dienstbaar te maken.

'Mijn Vader in de hemel heeft me met een goede gezondheid gezegend en het is mijn doel om elke dag te gaan, zolang mijn gezondheid dat toestaat', zegt ze. 'Ik heb een verbond gesloten om al mijn talenten en vaardigheden in dienst van de Heer te stellen. Als ik thuiskom van mijn werk in de tempel, ben ik niet moe. Zo heeft de Heer mij gezegend.'

Maria hielp eerst zes jaar lang in het centrum voor familiegeschiedenis van haar wijk en onderzocht daar haar stamboom. Toen ging ze, voordat ze in het tempelcafetaria ging werken, heel wat zaterdagochtenden naar de tempel om daar voor vier generaties van haar vrouwelijke voorouders te werken. Ze liet ook werken voor vier generaties mannelijke voorouders.

Toen ze haar familiegeschiedenis begon te onderzoeken, vond Maria dat een onmogelijke opgave — vooral toen ze de namen van twee overgrootouders maar niet kon vinden. Maar op een nacht werden hun volledige namen in een droom aan haar geopenbaard. Eerst vroeg ze zich af of de namen wel juist waren, maar toen ze haar moeders papieren doornam, vond ze de namen en kon ze de familierelaties noteren die ze eerder niet had gevonden. Ze gelooft dat de droom een zegen was wegens haar inzet om de Heer en zijn kinderen te dienen.

'De tempel is mijn leven', zegt Maria. 'Mensen die niet naar de tempel gaan, missen een grote kans en zegen. Door tempelwerk gaan we de ware betekenis en kracht van de tempel begrijpen.' ■

'Mensen die niet naar de tempel gaan, missen een grote kans en zegen', zegt Maria José de Araújo.

Een tempelgericht volk

RYAN CARR

Kerkelijke tijdschriften

Gary en Jennifer Tucker hadden een droom. Ze wilden allebei een eeuwig gezin. Maar Jennifer had de hoop bijna opgegeven. De weg tot het verwezenlijken van die droom voert door de tempel, en daar was Gary nog niet klaar voor.

Maar toen kreeg hun bisschop een geïnspireerd idee dat de Tuckers zou helpen — en vele anderen in de wijk Three Forks, in de ring Bozeman (Montana) — om de droom van een eeuwig gezin te verwezenlijken. Enkele jaren geleden woonde bisschop Aaron Baczuk een bijeenkomst voor bisschoppen en nieuwe leden in de ring bij. De gebiedszeventiger die de bijeenkomst presideerde, vroeg een nieuw lid: 'Bent u al naar de tempel geweest om u te laten dopen voor de doden?' Dat had hij inderdaad gedaan.

Bisschop Baczuk had er nooit aan gedacht dat hij ook onbegiftigde volwassenen mee naar de tempel kon nemen. De week daarop maakte hij een afspraak met de Billingstempel in Montana om met volwassenen uit zijn wijk dopen voor de doden te doen. Het tempelbezoek was een succes en in de daaropvolgende maanden gingen er ouderlingen en hogepriesters uit de wijk met nog meer onbegiftigde volwassenen naar de tempel. 'Het bleek een

*Familiegeschiedenis,
begeleiding door
andere leden en
dopen voor de
doden inspireren
volwassen
leden om hun
begiftiging
te ontvangen.*

uiterst geestelijke ervaring voor ze te zijn die hun verlangen en voornemen om hun begiftiging te ontvangen alleen maar versterkte', aldus bisschop Baczuk.

Voorbereiding

Ter voorbereiding worden de volwassen leden door de bisschop begeleid tot ze waardig zijn om naar de tempel te gaan. Daarna volgen ze de tempelvoorbereidingslessen. Hun interesse voor die lessen schiet omhoog als ze dopen voor de doden hebben gedaan. Ze ondervinden dat zelf de Geest van de Heer voelen *in* de tempel iets heel anders is dan alleen over de tempel praten in de les.

'Het is geweldig om iemand mee naar de tempel te kunnen nemen die misschien nog niet klaar is voor verdere verbonden, maar wel ervaring op kan doen met deelname aan verordeningen', aldus bisschop Baczuk. 'Ik denk dat het ook past in het idee dat de kerk probeert over te brengen in het boekje ter voorbereiding op tempelbezoek: "Ga naar de tempel!"'¹

Ouderlingenquorumpresident David Boyd uit de wijk Three Forks zegt dat naar de tempel gaan om dopen voor de doden te doen een doel tastbaar maakt: 'Ze beginnen dan in te zien dat de begiftiging ook voor hen tot de

mogelijkheden behoort. Velen van hen zijn nog nooit op een tempel terrein geweest en deze doopreisjes voor volwassenen bieden hen daartoe de gelegenheid.'

Veel onlangs geheractiveerde leden van de wijk doen dopen voor de doden voordat ze hun eigen begiftiging ontvangen. 'Het was nooit een kwestie van er waardig voor zijn', zegt bisschop Baczuk. 'Het was een kwestie van er klaar voor zijn. Sommigen waren waardig om dopen voor de doden te doen en waren er klaar voor, maar waren er mentaal of geestelijk niet klaar voor om de verbonden van de begiftiging op zich te nemen.' Voor de mannen is het bovendien een gelegenheid om zich voor te bereiden op het Melchizedeks priesterschap.

Familiegeschiedenis is ook een drijvende kracht achter het tempelwerk. Larry en Carolyn Isom werken bijvoorbeeld in het centrum

voor familiegeschiedenis van de wijk om honderden familienamen te verschaffen. Deze drie dingen gaan hand in hand: de tempel voorbereidingslessen, familiehistorisch werk en dienst doen in de tempel. Wie aan zijn familiegeschiedenis werkt, wil enthousiast namen verschaffen aan hen die naar de tempel gaan. Leden die naar de tempel gaan, doen enthousiast tempelwerk voor hun eigen voorouders en die van hun medewijkliden. En door in de tempel te zijn, worden de leden gemotiveerd om zich voor te bereiden op de volgende keer.

De afgelopen jaren hebben 22 leden van de wijk Three Forks de tempel voorbereidingslessen gevolgd. Veertien zijn geregeld naar de tempel gegaan om dopen voor de doden te doen. En na afloop van de serie lessen ontvingen dertien van de veertien hun eigen begiftiging. Sommigen waren

Gary, Jennifer, Cody en Garrett Tucker zijn blij dat ze naar de Billingstempel zijn gekomen om zich aan elkaar te laten verzegelen.

alleenstaand of weduwe/weduwnaar, maar anderen, zoals Gary en Jennifer Tucker, hebben zich aan elkaar laten verzegelen.

Begeleiding

Gary was in 1992 lid van de kerk geworden, enkele maanden voordat hij met Jennifer trouwde. Zij was al lid. Maar lange werktijden en omgaan met de verkeerde vrienden maakten het erg moeilijk voor Gary om actief te blijven in de kerk, zelfs met de steun van zijn vrouw. Hij zegt dat hij jarenlang op de kerk heeft afgegeven en gescholden.

Toen hun dochter Cody was geboren, probeerde Jennifer haar in het evangelie op te voeden door haar mee naar de kerk te nemen, ook al wilde Gary thuis geen kerklectuur hebben. Hoewel hij zijn vrouw en kind aanraadde om naar de kerk te gaan, ging hij zelf niet mee. Toen Cody acht was, werd ze door een zending gedoopt, niet door haar vader. Gary Tucker zegt nu: 'Ik ben blij dat ik erbij was, maar ik betreur het dat ik toekeek in plaats van mee te doen.'

De daaropvolgende jaren werd Gary door veel begeleiding van leden teruggebracht tot

activiteit in de kerk. Jennifer nodigde kerkleden of de zendingen te eten uit, wetend dat ze dan een kans kregen om met Gary te praten. Hij is die leden en zendingen dankbaar dat ze een goede invloed op hem hebben uitgeoefend.

Dale Price, bijvoorbeeld, was Jennifers huisonderwijzer en leerde op die manier zowel Gary als Jennifer kennen. Toen broeder Price broeder Tucker bezocht, spraken ze in het begin helemaal niet over het evangelie. Ze spraken over een gezamenlijke interesse: jagen. De familie Price ging tijdens wijkactiviteiten bij de Tuckers zitten, bracht hen levensmiddelen uit hun voorraad toen broeder Tucker geen werk had en gaf hen honing van de bijen die ze hielden. Honing is het lievelingsbeleg van de familie Tucker. Dat cadeautje, zegt broeder Price, was bedoeld om 'de band zoeter te maken'.

Kleine en eenvoudige dingen

De familie Tucker had ook veel aan raad van hun ringpresident. President David Heap vroeg zijn ringleden om 'zeven kleine en eenvoudige dingen' te doen: (1) dagelijks in de Schriften

Leden van de wijk Three Forks ondernemen geregeld de reis van twee en een half uur om werk te doen in de Billingstempel. Verscheidene van hen zijn volwassen leden die dopen voor de doden doen ter voorbereiding op het ontvangen van hun begiftiging en verzegeling.

LINKS: FOTO BILLINGSTEMPEL (MONTANA) STEVE BUNDERSON; FOTO DOORRUIMTE BILLINGSTEMPEL NORMAN CHILDS; RECHTS: FOTO DRAKE BUSATH, © BUSATH PHOTOGRAPHY

lezen; (2) ten minste vijf dagen per week als gezin in de Schriften lezen; (3) elke ochtend en avond een persoonlijk gebed hebben; (4) elke ochtend en avond gezinsgebed houden; (5) elke zondag als gezin naar de kerk gaan; (6) elke maandag-avond gezinsavond houden; en (7) elke maand naar de tempel gaan.

Gary zag wel in dat hij hiermee de gezinsbanden kon aanhalen — iets wat hij erg graag wilde — dus de Tuckers begonnen met gezinsgebed, schriftstudie en gezinsavond. En daarvoor stond Gary ook meer open voor de uitnodiging van de bisschop om zich voor te bereiden op de tempel.

In januari 2006 gingen de Tuckers naar een haardvuuravond bij de bisschop thuis. Bisschop Baczuk nam Gary terzijde en sprak met hem over de tempel. Gary gaf de bisschop meteen zijn blikje pruimtabak om te voorkomen dat dit een verleiding voor hem zou blijven. Hij had veel vragen voor de bisschop, ook in volgende gesprekken. De bisschop beklemtoonde het belang van de verbonden naleven die Gary bij zijn doop had gesloten, zodat hij de nabijheid van de Geest waardig kon zijn.

De Tuckers begonnen de tempelvoorbereidingslessen te volgen en Jennifer begon maandelijks met haar wijk naar de tempel te gaan om dopen voor de doden te doen. Gary deed zijn best om de tempelzegeningen waardig te zijn. Hun dochter Cody, die toen elf was, keek ernaar uit om ook dopen voor de doden te gaan doen. Toen ze twaalf was geworden, kon Gary inmiddels zelf met haar mee. Het was voor beiden het eerste bezoek aan de tempel.

Cody vertelt: 'Het was geweldig. Het is er erg vredig. Mijn vader ging mee, dus dat maakte het nog fijner.' Gary zegt dat hij 'die eerste keer ongekende vrede en vreugde voelde.'

De volgende zondag was Gary in de tempelvoorbereidingsles een ander mens. 'Er was een lampje gaan branden', zegt zuster Elna Scofield, die de lessen al jaren geeft. Gary bleef aan het eind van de les na om nog wat vragen te stellen. Hij had in de tempel de Geest gevoeld

WE WORDEN BETERE MENSEN

'Ik hoop dat iedereen geregeld naar de tempel gaat. Ik hoop dat uw kinderen van twaalf jaar en ouder de kans krijgen om naar de tempel te gaan en zich te laten dopen voor de doden. Als we een tempelgericht volk zijn, dan worden we een beter volk, worden we betere vaders en echtgenoten, en betere moeders en echtgenotes. Ik weet dat u een druk leven leidt. Ik weet dat u veel te doen hebt. Maar ik beloof u dat u gezegend wordt als u naar het huis des Heren gaat, dat uw leven beter wordt.'

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), 'Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley', Ensign, juli 1997, p. 73.

en wilde er vaker heen — niet alleen om dopen voor de doden te doen, maar ook om zijn eigen begiftiging te ontvangen en zijn vrouw en dochter aan hem te laten verzegelen.

De maand daarop gingen de Tuckers nogmaals naar de tempel, samen met de bisschop en andere wijkleden.

Beproevingen overwinnen

In de weken voordat broeder en zuster Tucker hun begiftiging kregen en aan elkaar werden verzegeld, voelden ze de weerstand van de tegenstander. Gary maakte vooruitgang maar had nog twijfels of hij wel goed genoeg leefde om in de tempel te zijn. Hun droom van een eeuwig gezin lag bijna voor het grijpen, maar voelde nog net buiten bereik. Ze wisten dat ze vaker samen moesten bidden en om kracht moesten vragen. 'We kregen

altijd kracht in de vorm van gemoedsrust en de zekerheid dat alles in handen van de Heer is', zegt zuster Tucker. 'Zelfs tot het moment dat we de tempel betraden, was zijn rustgevende Geest bij ons allemaal.'

Toen Gary en Jennifer hun begiftiging hadden gekregen, knielden ze in de verzegelkamer neer met hun kinderen, Cody en Garret, die in het wit gekleed waren. Toen de zesjarige Garrett zijn moeder zag huilen, stak hij zijn hand uit om de tranen van haar wangen te vegen. Gary en Cody vergoten ook vreugdetranen. Zelfs de verzegelaar was aangedaan.

De familie Tucker zegt dat ze nu hechtere gezinsbanden hebben en beter communiceren. Gary zegt: 'We zijn gelukkiger. Mijn vrouw en ik hebben een betere relatie, en onze kinderen zien dat.' Gary vindt dat hij een beter voorbeeld is voor leden van zijn familie die geen lid van de kerk zijn. En hij hoopt dat andere gezinnen in zijn wijk naar dezelfde zegeningen zullen verlangen die de Heer zijn gezin door de tempel heeft gegeven. ■

NOOT

1. Zie *Voorbereiding op de heilige tempel* (boekje, 2002), p. 1.

Het nieuwe *Evangelieplatenboek*

Een betaalbaar boek in een ringband verschaft de heiligen der laatste dagen nu 137 kleurenplaten voor gebruik bij het kerkelijk onderricht.

MICHAEL G. MADSEN

Leerplanontwikkeling van de kerk

In het kantoor van president Thomas S. Monson hangt een schilderij van de Heiland, geschilderd door Heinrich Hofmann. De profeet zegt dat dit schilderij hem eraan herinnert dat hij moet doen wat de Heiland wil. Afbeeldingen kunnen een grote uitwerking op ons hebben, net zoals dit

schilderij deze uitwerking op president Monson heeft.

De kerk wilde de leden op een betaalbare manier van platen voorzien om in kerklessen en thuis te gebruiken. Het resultaat was het

Evangelieplatenboek met 137 schilderijen en foto's.

De platen zijn een goede aanvulling op lessen, variërend van de les Evangelieleer tot en met de participatieperiode van het jeugdwerk. Ze zijn te gebruiken bij de gezinsavond, schriftstudie, zendingswerk, huisonderwijs en huisbezoek.

Elke illustratie in dit boek nodigt uit om iemand iets te leren — het biedt ons de gelegenheid om een verhaal uit de Schriften te vertellen en anderen in een beginsel te onderwijzen. Het *Evangelieplatenboek* bevat een lijst met bijbehorende tekstverwijzingen naar de Schriften. Als u de bijbehorende schriftteksten opzoekt, zal dit uw begrip van de afgebeelde gebeurtenissen en gerelateerde evangeliebeginselen vergroten.

U kunt het *Evangelieplatenboek* als volgt in lessen gebruiken:

1 Laat mensen de tekstverwijzingen bij een bepaalde plaat nakijken. Laat hen de tekst voorlezen of samenvatten

tijdens de bespreking van de plaat.

2 Laat enkele deelnemers aan de les beschrijven wat ze in de afbeelding zien. Welke evangeliebeginselen leren ze van de plaat? Hoe kunnen we die beginselen zelf toepassen?

3 Als u een beginsel hebt gehandeld, laat dan enkelen in het *Evangelieplatenboek* zoeken naar platen die dat beginsel illustreren. Vraag ze wat ze voelen als ze naar de plaat kijken, nu ze de betekenis ervan hebben besproken.

Laten we in al ons leren van het evangelie al biddend naar inspiratie streven (zie LV 42:14–17). Doen we dat, dan geeft de Heilige Geest ons aanvullende ideeën in om te voorzien in de behoeften van hen die wij lesgeven. Het nieuwe *Evangelieplatenboek* is een belangrijk hulpmiddel waarmee we elkaar kunnen helpen om tot Christus te komen en de zegeningen van het eeuwige leven te ontvangen. ■

DE KRACHT VAN VISUELE HULPMIDDELEN

'Leerkrachten die graag willen dat de leerlingen alles goed begrijpen, zullen ook van beeldmateriaal gebruik maken. De meeste mensen zullen iets beter leren en onthouden als u platen, landkaarten, woordstroken of andere visuele hulpmiddelen gebruikt.'

Onderwijzen — geen grotere roeping
(1999), p. 182.

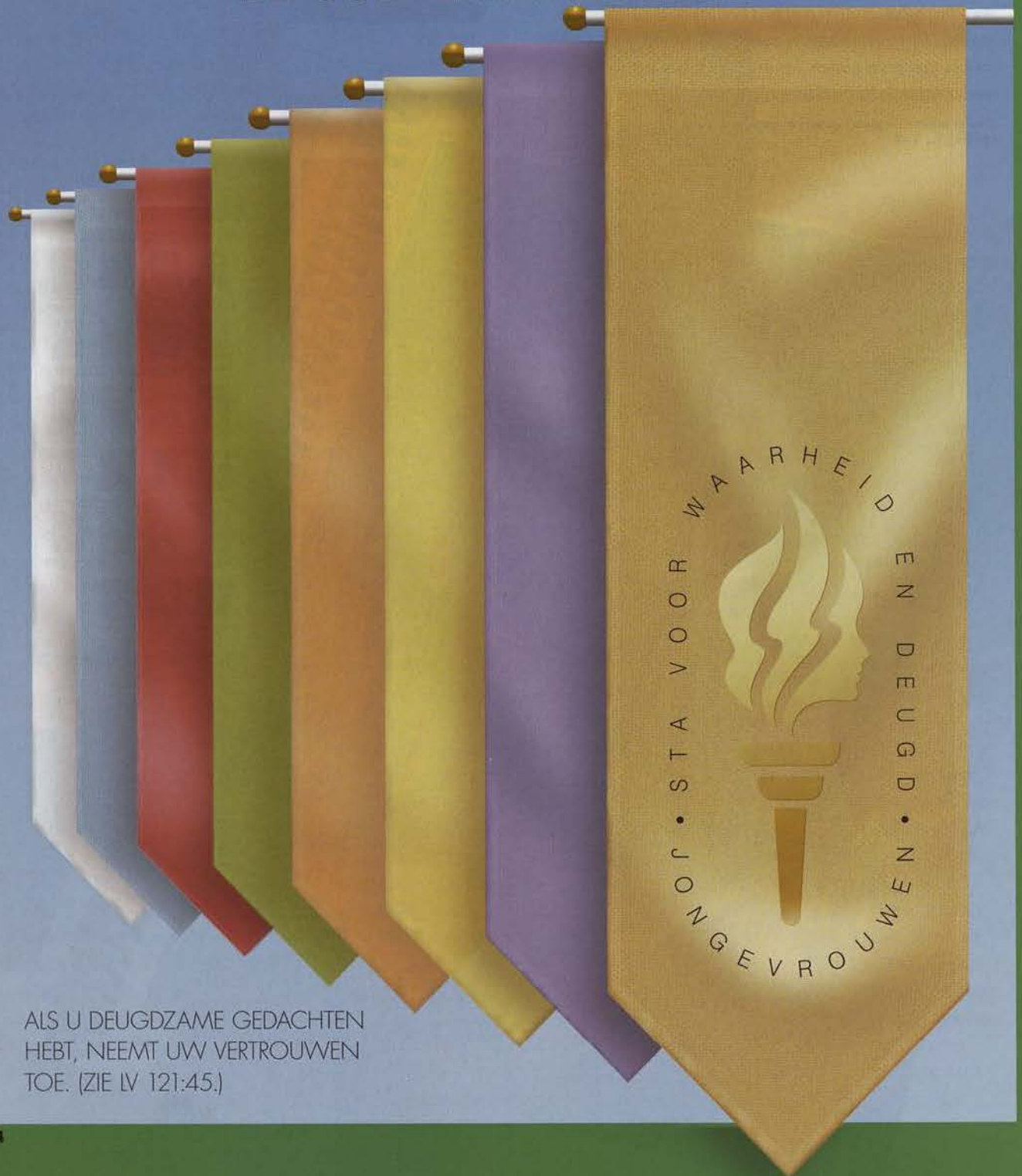
WAAR VIND IK HET NIEUWE EVANGELIEPLATENBOEK?

1. Het staat online op www.gospelart.lds.org.
2. U kunt het *Evangelieplatenboek* (06048 120) bij het distributiecentrum kopen.
3. In de Verenigde Staten en Canada kunt u het boek online bestellen via www.ldscatalog.com of door 1-800-537-5971 te bellen.

DEUGD

DE GULDEN STANDAARD

ALS U DEUGDZAME GEDACHTEN
HEBT, NEEMT UW VERTROUWEN
TOE. (ZIE IV 121:45.)

VOOR KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • OKTOBER 2009

De Kindervriend

De liefde van een profeet

PRESIDENT DIETER F. UCHTDORF

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Een paar jaar geleden bezocht president Thomas S. Monson een regionale conferentie in Hamburg (Duitsland) en ik had de eer om met hem mee te gaan.

President Monson vroeg naar broeder Michael Panitsch, een vroegere ringpresident die een van de trouwe pioniers van de kerk in Duitsland was. Ik vertelde hem dat broeder Panitsch ernstig ziek in bed lag en dat hij de bijeenkomsten niet kon bijwonen.

President Monson vroeg of we hem een bezoekje konden brengen.

Ik wist dat president Monson net vóór zijn reis naar Hamburg aan zijn voet was geopereerd en dat lopen pijnlijk was. Ik legde uit dat broeder Panitsch op de vijfde verdieping woonde en dat er geen lift was. Wij zouden de trap moeten nemen.

Maar president Monson liet zich niet van zijn stuk brengen. En dus gingen we.

Ik herinner mij hoe moeilijk het voor president Monson was om trappen te lopen. Hij moest na elke verdieping even uitrusten. Er kwam geen klacht over zijn lippen, en hij wist niet van opgeven. Omdat het gebouw hoge plafonds had, leek er geen eind te komen aan de trappen, maar president Monson hield opgewekt vol, en zo bereikten we eindelijk de flat van broeder Panitsch op de vijfde verdieping.

Eenmaal binnen hadden we een goed gesprek. President Monson bedankte hem voor zijn toewijding en monterde hem op met

zijn glimlach. Voordat we vertrokken, gaf hij hem een prachtige priesterschapszegen.

President Monson had ervoor kunnen kiezen om uit te rusten tussen de lange bijeenkomsten. Hij had wat van de mooie bezienswaardigheden in Hamburg kunnen gaan bekijken. Ik heb vaak gedacht dat het opmerkelijk was dat hij van alle bezienswaardigheden in die stad koos voor een bezoek aan een zwak en ziek lid van de kerk.

President Monson ging naar Hamburg om de mensen in dat land te onderwijzen en tot zegen te zijn. Maar hij trok ook tijd uit voor één van hen.

De apostel Petrus heeft eens over Jezus gezegd: '[Hij ging] rond

DE TRAP OP GAAN

President Monson moest een heleboel traptreden op om broeder Panitsch te helpen. Bedenk drie verschillende dingen die jij kunt doen om iemand te helpen, vooral thuis. Maak een tekening van een trap en schrijf iets op elke tree om je ideeën beter te onthouden.

ER SPRICHT DEUTSCH ('HIJ SPREEKT DUTS')

President Uchtdorf is de eerste Duitser die lid is geworden van het Eerste Presidium. Als kind sprak hij Duits. Nou spreekt hij tijdens de algemene conferentie Engels. Kijk eens naar de zinnen hiernaast uit een toespraak die president

Uchtdorf heeft gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2008. Kijk maar of je de Duitse woorden in je eigen taal kunt vertalen.

[...], weldoende' (Handelingen 10:38). Datzelfde kunnen we ook zeggen van de man die we steunen als profeet van God. ●

Naar een toespraak, gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2008

'Ik verheug mij in het grote voorrecht om mijzelf een lid van die *Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage* _____ te mogen noemen.'

'Ik bid dat God mij *Kraft* _____ en een begripvol *Herz* _____ schenkt om deze heilige roeping groot te maken.'

'Ik voel mij bevoorrecht dat ik zo nauw met *Präsident* Monson kan samenwerken. (...) Hij is de *Prophet Gottes*. _____'

HET GEZIN

EEN PROCLAMATIE AAN DE WERELD

HET EERSTE PRESIDIUM EN DE RAAD DER TWAALF APOSTELN VAN
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

WIJ, HET EERSTE PRESIDIUM en de Raad der Twaalf Apostelen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, verklaren plechtig dat het huwelijk tussen man en vrouw van Godswege is geboden en dat het gezin centraal staat in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.

IEDER MENS – man en vrouw – is geschapen naar het beeld van God. Iedereen is een geliefde geestzoon of -dochter van hemelse Ouders, en als zodanig heeft iedereen een goddelijke aard en bestemming. Het geslacht is een essentieel kenmerk van iemands voorsterfelijke, sterfelijke en eeuwige identiteit en bestemming.

IN HET VOORSTERFELIJKE LEVEN kenden en aanbaden de geestzonen en -dochters God als hun eeuwige Vader, en aanvaardden zijn plan waardoor zijn kinderen een stoffelijk lichaam konden krijgen en aardse ervaringen konden opdoen om vooruitgang te maken op weg naar volmaking en om uiteindelijk hun goddelijke bestemming als erfgenaam van het eeuwige leven te verwezenlijken. Het goddelijk plan van gelukzaligheid maakt het mogelijk dat familiebanden ook na de dood blijven bestaan. Heilige verordeningen en verbonden die in heilige tempels beschikbaar zijn, maken het mogelijk dat de mens in de tegenwoordigheid van God terugkeert en dat het gezin voor eeuwig verenigd wordt.

HET EERSTE GEBOD dat God aan Adam en Eva gaf, had betrekking op hun vermogen om als man en vrouw kinderen te krijgen. Wij verklaren dat Gods gebod aan zijn kinderen om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen van kracht blijft. Wij verklaren ook dat God geboden heeft dat het heilige voortplantingsvermogen alleen gebruikt mag worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn.

WIJ VERKLAREN dat de manier waarop het sterfelijk leven tot stand komt door God is voorgeschreven. Wij bevestigen de heiligheid van het leven en het belang ervan in Gods eeuwige plan.

MAN EN VROUW hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen. 'Kinderen zijn een erfdeel des Heren' (Psalm 127:3).

Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, de geboden van God moeten naleven en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn, waar ze zich ook mogen bevinden. De echtgenoten – de moeders en vaders – zullen door God verantwoordelijk worden gehouden voor het nakomen van deze verplichtingen.

HET GEZIN is door God ingesteld. Het huwelijk van man en vrouw is van essentieel belang in zijn eeuwige plan. Kinderen hebben er recht op om binnen het huwelijk geboren te worden, en te worden opgevoed door een vader en een moeder die de huwelijksgelofte met volledige trouw eren. De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen. Een geslaagd huwelijk en een hecht gezin worden gegrondvest op en in stand gehouden met de beginselen van geloof, gebed, bekering, vergeving, respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning. Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren. Hij heeft tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin. De taak van de moeder is op de eerste plaats de zorg voor de kinderen. Vader en moeder hebben de plicht om elkaar als gelijkwaardige partners met deze heilige taken te helpen. Invaliditeit, overlijden of andere omstandigheden kunnen individuele aanpassing noodzakelijk maken. Andere familieleden behoren zonnodig steun te verlenen.

WIJ WAARSCHUWEN degenen die het verbond van huwelijkstrouw schenden, hun partner of kinderen misbruiken, of hun taken in het gezin niet nakomen, dat zij op een dag aan God rekenschap moeten afleggen. Verder waarschuwen wij ervoor dat het verval van het gezin de rampen voor personen, gemeenschappen en volken tot gevolg zal hebben die de profeten van vroeger en nu voorzegg hebben.

WIJ DOEN EEN BEROEP op burgers en overheidsdienaren met verantwoordelijkheidsbesef overal ter wereld om maatregelen te bevorderen die erop gericht zijn het gezin als fundamentele eenheid van de maatschappij te handhaven en te versterken.

Deze proclamatie heeft president Gordon B. Hinckley voorgelezen als onderdeel van zijn toespraak, gehouden tijdens de algemene bijeenkomst van de zustershulpvereniging in Salt Lake City (Utah) op 23 september 1995.

Wij geloven dat het gezin door God is ingesteld

'Het gezin staat centraal in Gods plan voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld.')

CHERYL ESPLIN

Amalickiah was een slecht mens. Hij beloofde de Nephieten van alles als ze hem koning zouden maken. Veel mensen geloofden hem en keerden zich af van het goede.

Moroni was bevelhebber van de legers van de Nephieten. Hij was rechtschapen en geloofde in Jezus Christus. Toen Moroni hoorde dat veel mensen door Amalickiah werden misleid, werd Moroni boos op hem. Hij wist dat het volk het risico liep om de vrijheid kwijt te raken.

Moroni scheurde een stuk van zijn mantel en schreef erop: 'Ter gedachtenis aan onze God, onze godsdienst, en vrijheid en onze vrede, onze vrouwen en onze kinderen' (Alma 46:12). Hij maakte de stof vast aan het uiteinde van een stok en noemde die de banier der vrijheid. Toen bad hij voor het volk, liet hen de banier der vrijheid zien en riep de Nephieten op om samen met hem hun vrijheid te verdedigen. (Zie Alma 46:1-21.)

Jij leeft in een tijd waarin er ook mensen zijn zoals Amalickiah die ons willen afleiden van het plan van onze hemelse Vader. En het gezin is een van de belangrijkste onderdelen van dat plan.

Onze hemelse Vader wil dat de leden van zijn kerk zijn plan voor het gezin begrijpen. Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen hebben 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' geschreven om te vertellen wat wij geloven over het gezin. Net als de banier der vrijheid kan de proclamatie ons helpen om te onthouden en uit te leggen wat wij geloven.

Activiteit

Haal pagina K4 uit de Liahona en plak die op stevig papier. Hang de proclamatie ergens op waar je

familieleden die kunnen zien, zodat ze eraan herinnerd worden hoe belangrijk het is om elkaar te steunen.

Ideeën voor de participatieperiode

1. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' is een hedendaagse openbaring. Laat de kinderen opletten hoe vaak ze de woorden 'openbaart', 'geopenbaard' en 'openbaren' horen als ze samen het negende geloofsartikel opzeggen. Vertel dat God zijn wil aan zijn kinderen blijft openbaren. En dat noemen we openbaring.

Geef elk kind een afschrift van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' en leg uit dat de proclamatie openbaring is die in onze tijd via Gods gekozen dienstknechten aan ons is gegeven. Geef elke klas een andere zin of zinsnede uit de proclamatie met enkele ontbrekende woorden. Laat ze samen de open plekken invullen met de juiste woorden. Bijvoorbeeld: 'Het _____ staat _____ in Gods _____ voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.' Laat elke klas opstaan en hun ingevulde zin of zinsnede opzeggen. Zing het eerste couplet van 'God geeft ons een gezin.' (Liahona, oktober 2008, K12-K13.) Zeg met nadruk dat de proclamatie over het gezin openbaring van God is en dat wij die moeten begrijpen en ernaar moeten leven. Neem de afschriften van de proclamatie weer in, want u hebt ze weer nodig in week 3.

2. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' leert ons hoe belangrijk het huwelijk is. Nodig enkele leden van de wijk of gemeente uit (na goedkeuring door de bisschop of gemeente-president) om deel te nemen aan een paneldiscussie over het belang van het huwelijk. (Zie 'Paneldiscussies', Onderwijzen — geen grotere roeping, [1999], pp. 167-168.) Geef hen van tevoren inzage in de vragen die u gaat stellen, zoals: Hoe heeft uw hemelse Vader u en uw huwelijkspartner gezegend? Kunt u een verhaal vertellen over evangelieonderricht waardoor u een betere echtgenoot of echtgenote bent geworden? Wat kunnen kinderen doen om zich voor te bereiden op een huwelijk? U kunt de deelnemers vragen om 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' nog eens door te laten nemen. Laat de kinderen om de beurt een vraag uitkiezen en oplezen. Laat aan panelleden over wie er antwoord op de vragen geeft. Geef uw getuigenis dat het huwelijk van belang is in het plan van onze hemelse Vader. ●

Het tortillawonder

'Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van (...) God' (2 Nephi 12:3).

JANE McBRIDE CHOATE

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

Er stapten twee jonge mannen in een wit overhemd en een stropdas om op ons huis in Honduras af. 'Wij zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen', zeiden ze.

Mama liet ze binnen. De zendingen leerden ons het evangelie van Jezus Christus. Ik was nog maar negen, maar ik voelde dat wat ze zeiden waar was.

'Wat moeten we doen om lid te worden van Christus' kerk?' vroeg papa.

'U laten dopen', zei een van de zendingen.

Mama, papa en ik werden een maand later gedoopt. Mijn broer, Tomas, van zes zou twee jaar later gedoopt worden.

De zendingen begonnen ons nog meer over het evangelie te vertellen en legden uit dat gezinsleden zich in de tempel aan elkaar kunnen laten verzegelen.

De dichtstbijzijnde tempel was toen in Guatemala, heel ver weg. We zouden een busreis van twee dagen en twee overnachtingen in de stad moeten betalen. Wij hadden geen geld voor zo'n reis, maar mama en papa weigerden om dat ons te laten weerhouden van een tempelbezoek.

We kweekten elk jaar maïs. Dat gebruikten we om tortilla's te maken die we verkochten aan mensen die op doorreis door ons dorp kwamen.

Mama pakte pen en papier. Ze maakte wat berekeningen en zei: 'We moeten 2500 tortilla's verkopen om onze reis te betalen.'

Ik zette grote ogen op. Dat waren wel erg veel

tortilla's! 'We hebben nog nooit zo veel tortilla's verkocht', zei ik.

Mama leek zich geen zorgen te maken. 'De Heer zal ons helpen', zei ze. 'Raoul, Tomas en jij moeten papa helpen met oogsten van de maïs', zei mama.

Samen met Tomas hielp ik papa om de maïs te oogsten. Mama maalde er elke dag meel van, maakt deeg, en bakte tortilla's. Tomas en ik brachten de tortilla's naar het dorp.

'Er kwam vandaag een bus met toeristen', vertelde ik mama toen we de eerste dag thuiskwamen. 'We hebben veel tortilla's verkocht.'

'Dat is een wonder', zei mama.

We verkochten elke dag meer tortilla's. Binnen enkele maanden hadden we genoeg geld gespaard voor de reis naar Guatemala. Maar ik maakte me nog zorgen. Ik had verhalen gehoord van rovers die in de jungle bussen aanhielden. Ze namen alle waardevolle spullen van de passagiers mee.

'En de rovers dan?' vroeg ik.

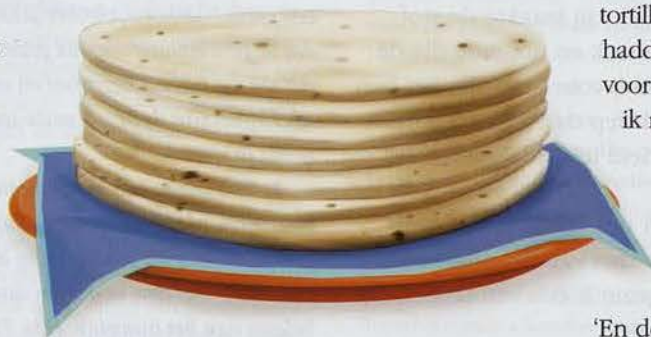
'De Heer zal ons beschermen', zei mama. En toen vroeg ze: 'Raoul, geloof je in het evangelie?'

'Ja.'

'Dan weet je dat we alles moeten doen wat we kunnen om de Heer en zijn profeten te volgen.'

Een jaar na onze doop was mijn familie zover dat we de reis naar de tempel konden maken. We reden met de bus naar Guatemala-Stad. Ik zal nooit de Geest vergeten die ik voelde toen we voor tijd en eeuwigheid aan elkaar werden verzegeld.

Toen ik die avond bad, bedankte ik mijn hemelse Vader voor de zegeningen van de tempel. ●

'In heilige en gewijde plaatsen vinden we geestelijke bescherming, hernieuwing, hoop en vrede. Zijn ze niet alle noodzakelijke offers waard?'

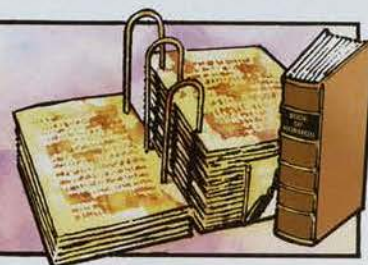
Ouderling Dennis B. Neuenschwander,
'Heilige plaats, gewijde ruimte', Liahona,
mei 2003, p. 72.

UIT HET LEVEN VAN DE PROFEET JOSEPH SMITH

Een gul man

Na hun verhuizing naar Nauvoo, in de staat Illinois, bouwden Joseph en Emma Smith een winkel. Het gebouw deed dienst als kantoor van Joseph en als bron van inkomsten voor het gezin.

Ik wil graag twintig pond meel, Emma.

Heb je verder nog iets nodig?

James was kort daarvoor met zijn zus en haar man, Henry, uit Engeland naar Nauvoo verhuisd. James was geen lid van de kerk.

We hebben de hele dag naar werk gezocht, Henry. Ik denk niet dat we iets zullen vinden.

Laten we de profeet om hulp vragen.

James had Joseph Smith nog nooit ontmoet, hij was zelfs niet eens dicht bij hem in de buurt geweest. Hij voelde al een hele sterke geest alleen al door naar hem te kijken.

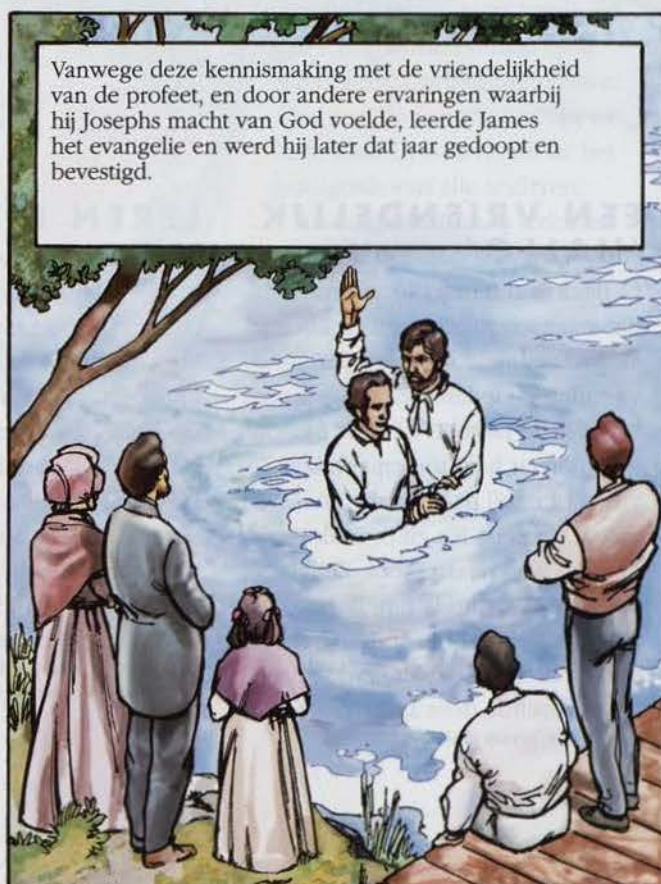
Hij is echt een profeet van de allerhoogste God.

Broeders, wat kan ik vandaag voor u doen?

Meneer Smith, hebt u personeel nodig?

Kunt u een greppel graven?

We doen ons best.

Op Jezus gaan lijken

'Wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12).

IK HEB HET MIJN HEMELSE VADER BELOOFD

Toen Yukari drie jaar was, gaf haar kleuterschool de kinderen melk met koffie erin. Omdat Yukari's moeder haar het woord van wijsheid had geleerd, wilde Yukari de melk met koffie niet drinken. Ze vulde haar kopje dan met water en dronk dat.

Op een dag zei Yukari tegen haar moeder: 'Ik wil melk met koffie drinken, net als de anderen.' Haar moeder ging zitten en legde uit dat haar hemelse Vader van haar houdt en dat Hij niet wil dat ze koffie drinkt, en dat het een gebod is. Van toen af aan was Yukari er zeker van dat ze nooit koffie wilde drinken. Er ging meer dan een jaar voorbij.

Op een dag was Yukari's lerares

EEN VRIENDELIJK 'HALLO'

Er zit een meisje bij mij in de bus naar school die zich een beetje anders gedraagt. Ze heeft geen vrienden en iedereen doet gemeen tegen haar. Ik vond dat niet fijn, dus ging ik naar haar toe en zei dag. Ze vroeg of ik bij haar kwam zitten, en dat deed ik. Nu zit ik vaak naast haar op weg naar school. Ze lijkt blijer, en dat vind ik fijn. Ik heb een jonger zusje met bijzondere behoeften, en ik hoop dat iemand voor haar hetzelfde doet als ze opgroeit.

Brittany H. (9) uit Ohio (VS)

LEREN BIDDEN

Mijn jongere zusje, Lily, zegt niet graag haar gebeden. Ze huilt en jammert als het tijd is om te bidden. Op een avond zag Lily mij neerknielen om mijn avondgebed te doen. Ze wilde het samen met mij doen. Ik vertelde haar hoe belangrijk het is om zelf te bidden en je hemelse Vader te bedanken voor al je zegeningen. Die avond wilde Lily graag haar gebed doen.

Connor M. (7) uit Californië (VS), met hulp van zijn moeder

ILLUSTRATES EUSE BLACK

er niet en kwam er een andere lerares in de klas. Zoals altijd, dronk Yukari water. De lerares zag dat en vroeg: 'Waarom drink jij water?' Yukari legde uit dat ze naar de kerk ging en dat ze haar hemelse Vader had beloofd om geen koffie te drinken. De lerares was onder de indruk. De kleuterschool gaf de kinderen geen melk met koffie meer en gaf ze voortaan iets anders te drinken.

Hiroko Fukuda uit Tochigi (Japan)

GETUIGENIS GEVEN

'Ik ga wel eerst', zegt Irinka altijd op de eerste zondag van de maand. Met haar handen stijf op de rand van haar stoel geklemd en haar ogen vol opwinding, verzamelt ze moed. Irinka is nog maar negen,

maar ze lijkt wel de moedigste van alle acht kerkleden in haar gemeente die regelmatig naar de kerk gaan.

Voordat ze opstaat, wacht Irinka meestal af of iemand anders eerst zijn getuigenis wil geven. Iedereen kijkt heimelijk naar haar en wacht tot ze naar voren gaat. Uiteindelijk loopt ze met een grote glimlach naar het spreekgestoelte. De gemeentepresident geeft haar een opstapje om op te gaan staan zodat ze de leden kan zien. Irinka, die het enige kind in het jeugdwerk is, kijkt dan naar het handjevol leden en begint te praten.

Ze lijkt niet zenuwachtig omdat iedereen naar haar kijkt. De leden luisteren naar haar lieve stem. Door te praten over Christus, de Schriften of dat de kerk waar is, beïnvloedt ze het getuigenis van alle anderen.

Als ze gaat zitten, is iedereen stil en lijkt het erop dat de Geest hun hart geraakt heeft. Dan staat een van de andere leden op om zijn getuigenis te geven, en nog iemand en nog iemand ...

Maria Kaneva uit Blagoevgrad (Bulgarije)

Het priesterschap van onze Heer

(Facultatieve canon)

Stoutmoedig ♩ = 100-120

1. Broe-ders, aard - se macht be - rust op wa - pens, rang of geld of eer,
 2. Gods ge - he - le wa - pen - rus - ting dra - gen wij te saam met Hem,
 3. Laat in vrij - heid ons dan voort - gaan, met Gods macht als gids daar - bij,

© maar veel gro - ter is de macht van 't pries - ter - schap van on - ze Heer.
 als wij broe - ders wil - len luis - t'ren naar de stil - le, zach - te stem.
 ou - der - lin - gen, pries - ters, le - raars en di - a - kens zij aan zij.

Facultatieve canon

Voor de dirigent: Verdeel de zangers in vier groepen. Als de eerste groep een omcirkelde letter bereikt, begint de volgende groep aan het eerste couplet enz. Zing zonder begeleiding of met de begeleiding hieronder.

Voor de begeleider: Herhaal de eerste eindmaat totdat alle groepen het eind bereikt hebben. Speel dan de tweede eindmaat.

Begeleiding van de canon

Tekst: naar John Craven, 1929-1993.

Muziek: John Craven, 1929-1993. © 1985 IRI

Leer en Verbonden 121:34-46

Leer en Verbonden 107:1-4

Het maken van kopieën voor eenmalig, niet-commercieel gebruik thuis of in de kerk is toegestaan.
 Op elke kopie moet deze mededeling verschijnen.

Schoonmaak van het tempelterrein

JOSHUA J. PERKEY

Kerkelijke tijdschriften

In de staat Kentucky, in het zuiden van de Verenigde Staten, is het in de zomer heet en benauwd. Op een dag zagen de mensen dat er op het hek rond de tempel in Louisville schimmel zat. En niet zomaar een beetje, maar heel veel!

En dus besloten de jeugdwerkkinderen van de wijk Crestwood 2 in de ring Louisville om er iets aan te doen. Ze hielden op een warme dag in juni een activiteit. 'We gingen met doeken en emmers water en zeep het hek schoonmaken en onze hemelse Vader helpen om zijn huis schoon te houden', zegt Sara M. (10). Ze werd helemaal nat, maar 'we hadden veel plezier met onze vrienden.'

Josh H. (9) zegt dat hij wel moe werd van het schoonmaken van de hoge delen van het hek. Maar hij had veel hulp. Bijna alle jeugdwerkkinderen kwamen, het waren er bijna 75. Veel kinderen namen ook hun broers en zussen,

vaders en moeders mee om te helpen.

De kinderen wisten dat ze op het tempelterrein waren, dus ze probeerden eerbiedig te zijn. En niemand klaagde over het harde werk. 'We moesten erg hard schrobben omdat de vlekken er al heel lang op zaten', zegt Megan H. (6). Maar het was de moeite waard. 'Ik wist dat we voor het huis van onze hemelse Vader zorgden.'

Sara vond dat ook. 'Ik voelde echt de Geest omdat ik wist dat onze hemelse Vader blij was dat we het deden', zegt ze.

Toen ze klaar waren, ging de groep naar de kerk naast de tempel om hotdogs te eten en wat na te praten.

De jeugdwerkkinderen konden niet wachten om zelf naar de tempel te gaan en dopen voor de doden te doen. Maar voorlopig zijn ze blij dat ze hebben geholpen om de buitenkant mooi te houden — zoals het huis van onze hemelse Vader eruit moet zien. ●

'Alle kinderen die sterven eer ze de jaren van verantwoordelijkheid bereikt hebben, [worden] behouden [...] in het celestiale koninkrijk van de hemel' (LV 137:10).

Tempels zijn een geschenk van onze hemelse Vader

OUDERLING YOSHIHIKO KIKUCHI

van de Zeventig

Een paar jaar geleden ging ik naar een ringconferentie in Californië. Tijdens de vlucht terug naar Utah zat er een knappe dame van in de zeventig naast me. Ze heette Patti en ze praatte graag.

Patti vertelde mij over haar gezin — over haar man en haar overleden zoon. We praatten tot het bijna tijd was voor de landing. Ik zei: 'Patti, je bent bijna de hele vlucht aan het woord geweest. Ik wil graag een paar vragen stellen voordat we in Salt Lake City landen.'

Ik vroeg haar oprecht: 'Patti, weet je dat je je overleden echtgenoot kunt terugzien?'

Ze zei: 'O, is dat mogelijk?'

Toen vroeg ik: 'Wist je dat je je zoon Matt, die als baby is gestorven, ook weer zult zien?'

Haar ogen werden vochtig en haar stem begon te trillen. Ze werd door de Geest van de Heer geraakt. Ze had ze zo erg gemist.

Onder gebed vroeg ik haar: 'Patti, weet je dat je een liefdevolle en goede hemelse Vader hebt, die heel veel van je houdt?'

Ze zei: 'Echt waar?'

Ik vroeg: 'Patti, weet je dat onze hemelse Vader een bijzonder plan voor je heeft, en dat je gezin eeuwig kan zijn?'

'Meent u dat?' vroeg ze.

'Heb je ooit van dat plan gehoord?' vroeg ik.

'Nee', zei ze.

Heel oprecht vroeg ik haar: 'Zou je er iets over willen weten?'

'Ja graag', antwoordde ze.

De Geest van de Heer had haar diep geraakt.

De zendelingen onderwezen Patti. Drie weken later, toen ze nog in Utah was, belde Patti me op: 'Broeder Kikuchi, dit is Patti. Ik laat me dopen. Wilt u naar mijn doopdienst komen?'

Mijn vrouw en ik gingen naar haar doopdienst. Er waren veel leden gekomen. Ik zal nooit vergeten hoe blij ze er uitzag toen ze uit het water kwam.

Ik zal nooit haar tranen van geluk een jaar later aan het heilige altaar in de Salt Laketempel vergeten. Ik herinner me haar vredige, celestiale gloed toen ze aan haar overleden man en zoon werd verzegeld, en aan haar dochter, die al lid van de kerk was.

Mijn vriendin Patti vond de Heer Jezus Christus. Door de tempelverzegeling weet ze nu dat haar gezin eeuwig in de Heer is. ●

Naar een toespraak, gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2000

EEN HEEL BRAVE JONGEN

Ouderling Kikuchi is geboren en getogen in Japan. Toen hij nog jong was, stond hij elke ochtend op en kleepte zich aan. Hij maakte daarna een buiging voor zijn vader en zei: 'Goedemorgen, vader. Ik zal een brave jongen zijn.' Dan sloeg zijn vader een arm om hem heen en zei: 'Ik hou van je.' Zijn vaders baard prikte wel, maar hij wist altijd dat zijn vader van hem hield.

Ouderling Kikuchi's vader stierf tijdens de Tweede Wereldoorlog. Zijn moeder legde een grote moestuin aan om voedsel voor het gezin te telen. Ze teelde aardappelen, pompoenen, aubergines, bonen, wortelen en kool.

Toen ouderling Kikuchi veertien was, werkte hij overdag in een tofufabriek en ging hij 's avonds naar school. Op een dag klopten er twee jonge mannen, gekleed in hoeden, rubberlaarzen en overjassen, aan de deur. Het waren zendelingen. Ouderling Kikuchi voelde de Geest toen de zendelingen hem in het evangelie onderrichtten. Al na twee weken liet hij zich dopen.

Enkele jaren later ging hij naar de universiteit en haalde zijn diploma.

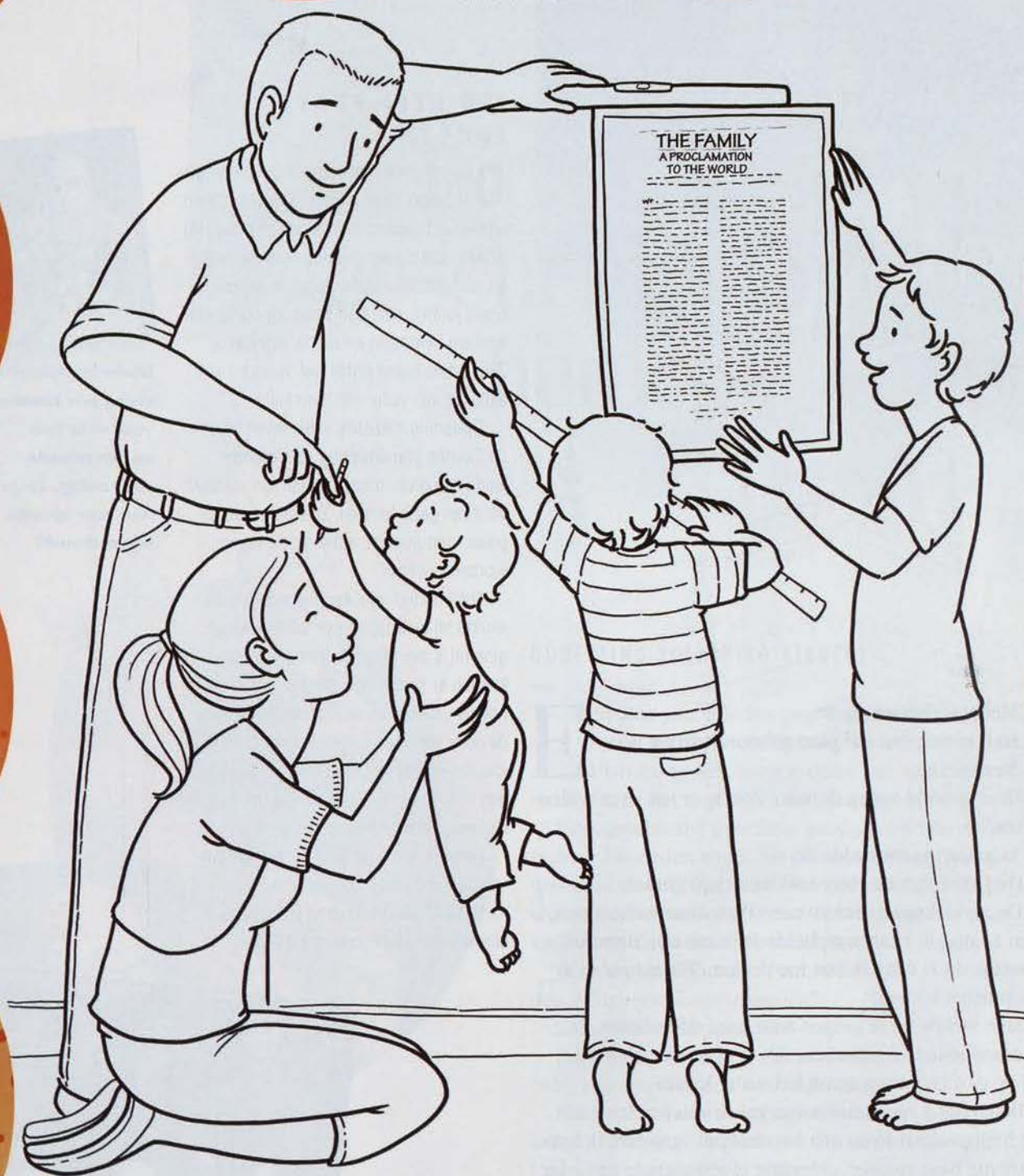
In 1977 werd ouderling Kikuchi de eerste algemeen autoriteit uit Japan.

Ouderling Kikuchi droeg een kimono voor deze foto op zijn tweede verjaardag. Zie je wat voor speeltje hij vasthoudt?

Ouderling Kikuchi (vooraan links) op dertienjarige leeftijd met vrienden en leerkrachten van de middelbare school.

IK LEER OVER HET GEZIN ALS IK 'HET GEZIN: EEN PROCLAMATIE AAN DE WERELD' LEES.

'Het gezin staat centraal in Gods plan voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.'

('Het gezin: een proclamatie aan de wereld.')

Vorm de opkomende generatie

Behandel de teksten en aanhalingen of, zo nodig, een ander beginsel dat de zusters die u bezoekt tot zegen zal zijn. Geef uw getuigenis van de leer. Vraag de zusters wat ze voelen en leren.

LV 123:11: 'Het is [...] een gebiedende plicht, die wij aan het ganse opkomende geslacht [...] zijn verschuldigd.'

Wat is mijn plicht ten aanzien van de opkomende generatie?

Ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'De Heer heeft [de opkomende generatie] *achtergehouden* voor deze tijd; nu moeten hun ouders ze *behouden* en *voorbereiden* op hun bijzondere moment in de geschiedenis van de mensheid! Ze zijn *achtergehouden* om nu te voorschijn te komen, maar nu moeten ze *voorwaarts geschoven* worden om hun opdracht te vervullen. (...)

'Jongeren lijken in sommige

opzichten op potentiële bekeerlingen. Ze hebben van die kritische momenten waarop hun ziel zich tot de Heer wendt — of van Hem afwendt. Die beslissende momenten zijn niet altijd te forceren, maar als ze voorkomen, mogen we ze niet onbenut laten. Doorgaans vinden die momenten plaats in rustige, eerbiedige gesprekken met ouders, grootouders, de bisschop, een volwassen leider of leidster, of een rechtschapen leeftijdgenoot.' ('Unto the Rising Generation', *Ensign*, april 1985, pp. 8, 10.)

Ouderling Ronald A. Rasband van het Presidium der Zeventig: 'Onze opkomende generatie verdient onze uiterste inzet om hen te steunen en te sterken in hun reis op weg naar de volwassenheid. (...) In al wat wij doen, waar wij ook heengaan, welke jongere we uit de kerk ook tegenkomen, [we moeten] ons er [meer] van bewust [...] zijn hoezeer zij gesterkt, gevoed en positief beïnvloed moeten worden.' ('Onze opkomende generatie', *Liahona*, mei 2006, p. 47.)

Hoe kan ik de opkomende generatie vormen?

President Gordon B. Hinckley (1910–2008): 'Vergeet nooit dat deze kleinen de zoons en dochters van God zijn en dat u slechts tijdelijk de voogdij over hen hebt gekregen, dat Hij al ouder was voordat u dat werd, en dat Hij zijn ouderschapsrechten of zijn belangen in deze kleinen niet

heeft opgegeven. (...) Voed uw kinderen in liefde op, en in de vorming en vermaning van de Heer. Zorg voor uw kleinen. Heet ze welkom in uw gezin, en verzorg ze en heb ze met heel uw hart lief. In de toekomst doen ze misschien wel eens iets wat u niet goed vindt, maar wees geduldig — wees geduldig. Als u het maar hebt geprobeerd, hebt u niet gefaald.' (Zie 'De profeet aan het woord', *De Ster*, mei 1998, pp. 26–27.)

Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente: 'Verzorgen betekent cultiveren, zorgen voor, vormen en grootbrengen. (...) Bij verzorgen zijn organisatie, geduld, liefde en werk nodig. Groei bevorderen door deze verzorgende taak is waarlijk een machtige en invloedrijke rol die aan vrouwen is toebedeeld.' ('Moeders die het weten', *Liahona*, november 2007, pp. 76, 77.)

Barbara Thompson, tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium: 'Als ZHV-zusters kunnen we elkaar helpen om gezinnen te sterken. We krijgen veel kansen om in verschillende hoedanigheden te dienen. We komen voortdurend in contact met kinderen en jongeren die precies nodig hebben wat wij kunnen bieden. Oudere zusters hebben veel advies en ervaring die ze aan jonge moeders kunnen doorgeven. Soms zegt of doet een jongevrouwenleidster of jeugdwerk-leerkracht datgene wat nodig is om te bekrachtigen wat een ouder zijn kind probeert bij te brengen. En uiteraard hoeven we geen specifieke roeping te hebben om de helpende hand uit te steken naar een kennis of buur.' ('Ik sterk, ook help Ik u', *Liahona*, november 2007, p. 117) ■

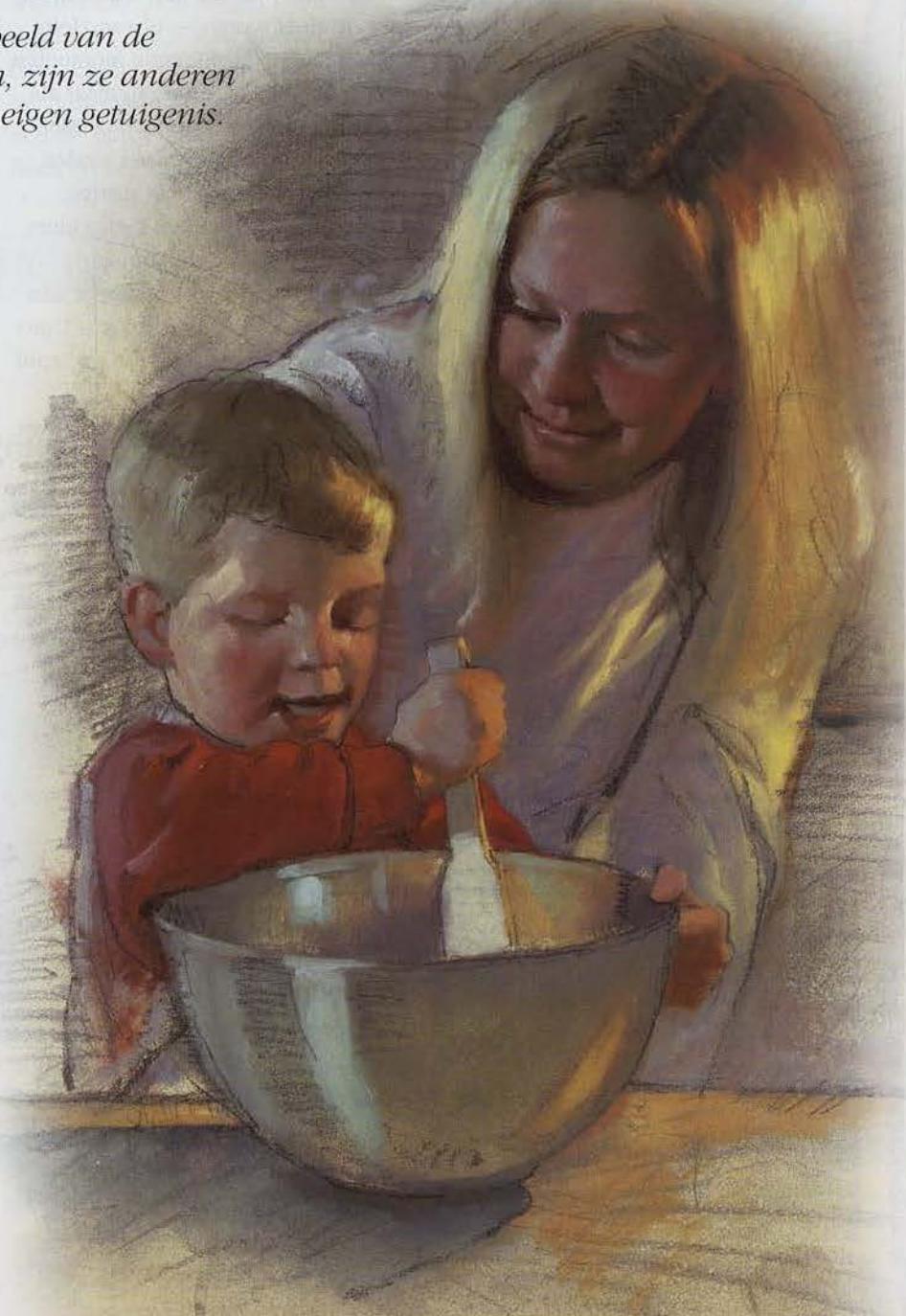
De zegeningen van dienen

Als leden van de kerk het voorbeeld van de Heiland in dienstbetoon volgen, zijn ze anderen tot zegen en versterken ze hun eigen getuigenis.

Het voorbeeld dat president Thomas S. Monson in dienstbetoon geeft, is alom bekend onder leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Al meer dan zestig jaar lang heeft hij talloze mensen die daar behoefte aan hadden troost gegeven en heeft hij persoonlijk zieken en bezochten gezalfd.¹

'Er zijn harten die opgebeurd moeten worden, goede daden die gedaan moeten worden — ja, kostbare zielen die gered moeten worden', heeft president Monson gezegd. 'Zij die ziek, moe, hongerig, koud, gewond, eenzaam, bejaard of ontheemd zijn, vragen allen uw hulp.'²

President Monson laat het verschil zien tussen *bedienen* en *dienen*. Kerkleden *bedienen* ambten en verordeningen, maar zij *dienen* mensen, hebben hen lief en schieten hen te hulp. Door anderen de helpende hand toe te steken, volgt president Monson het voorbeeld van de Heiland, die 'niet [was] gekomen om Zich te laten dienen, maar

ILLUSTRATES GREGG THORKELOSON

om te dienen' (Marcus 10:45).

Zoals uit de volgende vier verhalen blijkt, zijn heiligen der laatste dagen die heengaan en 'evenzo' doen (zie Lucas 10:37) andere mensen, de kerk en zichzelf tot zegen.

Samaritaan met pannenkoekenbeslag

Na een kleine operatie verliep mijn herstel niet zo makkelijk als mij was voorspeld. Maar als ZHV-presidente van de wijk vond ik dat ik anderen zou moeten helpen, en niet omgekeerd. Op een maandag, drie dagen na mijn operatie, moest ik zeven kinderen klaarmaken voor school. Ik vroeg me af of ik mijn oudste dochter misschien beter thuis kon houden om te helpen met de baby.

Al die gedachten gingen net door mijn hoofd toen de deurbel ging.

Vickie Woodard, mijn eerste raadgeefster en goede vriendin, kwam helpen. Ze kondigde aan dat ze was gekomen om pannenkoeken te bakken. Ze had een schaal met beslag in haar armen en vroeg waar ze een koekenpan kon vinden. De kinderen vonden het fantastisch.

Na het ontbijt stuurde Vickie de kinderen naar school, ruimde op en nam de baby mee naar huis totdat het tijd zou zijn voor zijn middagdutje. Toen ik later vroeg wie er nu voor haar eigen kleine kinderen zorgde, vertelde ze dat haar man enkele uren vrij had genomen zodat zij mij kon helpen.

Door het dienstbetoon van Vickie en haar man die dag, was ik beter in staat om aan te sterken, wat bijdroeg tot mijn herstel.

Beverly Ashcroft (Arizona, VS)

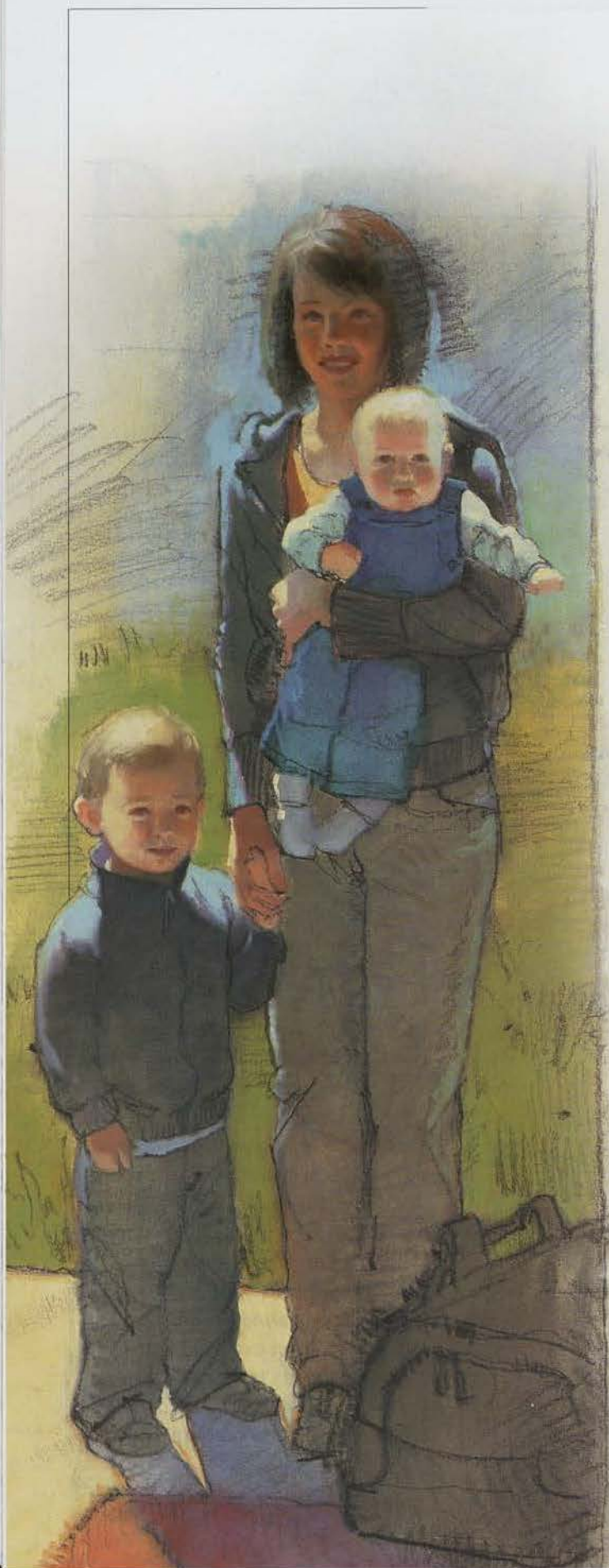
Aan de minste van deze

Op een dag, toen ik alleen thuis was met mijn jongste zoon, gleed ik uit over een tree en viel. Toen ik er dagenlange buikpijn aan overhield, ging ik naar de dokter.

Ik was toen zwanger en uit onderzoek bleek dat mijn placenta los was geschoten. Dat betekende dat ik volledig rust moest houden, anders kon ik de baby verliezen.

Ik maakte me zorgen, want we hadden drie kleine kinderen en konden ons geen betaalde hulp veroorloven. Maar toen de zusters in mijn gemeente hoorden wat er aan de hand was schoten zij mij ongevraagd te hulp. Ze organiseerden zich in drie groepen die mij 's morgens, 's middags en 's avonds kwamen helpen.

Ze kwamen wassen, strijken, schoonmaken en kinderen met hun

huiswerk helpen. Een zuster die Rute heette, die zich net had laten dopen in de periode dat ik aan bed gekluisterd was, werd een bekend gezicht in mijn huis. Rute was verpleegster en kwam 's nachts helpen. Bovendien gaf ze mij de nodige injecties.

Ik hoefde nergens om te vragen; de zusters zorgden met een vooruitziende blik voor alles. Als er meer mensen waren om te helpen dan nodig was, kwam er een zuster bij me zitten om te praten. En dit ging drie maanden lang zo door.

De zusters gaven mij kracht, liefde en toewijding. Zij gaven van hun tijd en talenten. Zij getroosten zich opofferingen om mij te helpen. En ze vroegen er niets voor terug. Ze hadden lief en dienden, waarmee ze het voorbeeld van de Heiland volgden, die ons heeft geleerd: 'Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40).

Enilze do Rocio Ferreira da Silva, Paraná (Brazilië)

Je hoeft alleen maar hun kleertjes mee te nemen

Toen mijn man, Brandon, voor zaken in Orlando (Florida) was, werd hij op een nacht wakker met hoge koorts en ademhalingsmoeilijkheden. Hij liet zich met de ziekenwagen naar het ziekenhuis brengen, waar hij te horen kreeg dat hij een zware longontsteking had.

Omdat Brandon en ik twee kleine zoontjes hebben, kon ik niet meteen vanuit Pennsylvania naar Florida afreizen. Ik belde Brandon elke dag en hoopte dat hij zo veel zou opknappen dat hij naar huis kon komen.

Maar Brandons toestand verslechterde. Toen een verpleegster in het ziekenhuis er bij mij op aandrong dat ik zo snel mogelijk zou komen, probeerde ik te bedenken wie er voor onze jongens zou kunnen zorgen.

Mijn moeder zei dat ze wel wat tijd vrij kon maken en zei dat ze zo snel mogelijk langs zou komen, maar mijn vlucht zou al eerder vertrekken. Ik belde een paar vriendinnen met de vraag of zij op de jongens konden passen tot mijn moeder arriveerde. Een vriendin uit de ZHV, Jackie Olds, zei dat ze met plezier op ze zou passen.

'Je hoeft alleen maar hun kleertjes en luiers mee te nemen', zei ze, en 'en dan kunnen ze hier blijven zolang je weg bent.'

Ik begon tegen te sputteren, want deze zuster had zelf drie kinderen en een druk leven, maar ze stond erop. Toen ik onze jongens korte tijd later bij haar langsbracht, troostte

ze me met de woorden: 'Maak je geen zorgen om de jongens. Zorg nou maar dat Brandon beter wordt en naar huis kan. Ik heb eerder voor peuters gezorgd.'

Toen wist ik dat de jongens veilig, gelukkig en goed verzorgd zouden zijn, en dat klopte. Ik kon naar mijn man toe, die flink ziek was tegen de tijd dat ik in het ziekenhuis arriveerde. Maar na enkele dagen was hij voldoende hersteld om naar huis te gaan.

Ik ben een goede vriendin dankbaar dat ze hulp aanbood — veel meer hulp dan ik van haar gevraagd zou hebben — en dat zij ons diende in een tijd van nood.

Kelly Parks (Pennsylvania, VS)

Dienstbetoon in het ziekenhuis

Broeder Anderson, de dynamische 35-jarige jongemannenpresident van de wijk, was de soort jongerenleider die iedereen bewonderde: hij was op zending geweest, had vijf kinderen, had een eigen zaak en voelde zich jong. Maar nu had hij leukemie. Toen Ryan Hill, eerste assistent van het priesters-quorum, dit van de bisschop hoorde, kwam hij in actie en belde elke actieve en minderactieve priester van het quorum.

'We gaan naar het ziekenhuis

om broeder Anderson te bezoeken. We gaan met zijn allen. Kun je komen?' zei hij bij elk telefoontje.

'Ik weet niet zeker of ik kan', zei een priester. 'Ik moet waarschijnlijk werken.'

'Dan wachten we tot je uit je werk bent', antwoordde Ryan. 'We moeten dit samen doen.'

'Oké', zei het quorumlid. 'Ik zal wel kijken of ik mijn dienst kan ruilen met iemand anders.'

Alle elf priesters gingen naar het ziekenhuis. Zowel de minderactieven als degenen die nooit een zondagse bijeenkomst oversloegen waren er. Samen lachten, huilden en baden ze, en maakten ze plannen voor de toekomst. In de daaropvolgende maanden stelden ze schema's op om broeder Andersons voeten te masseren toen zijn bloedsomloop problematisch werd, doneerden ze om de beurt bloedplaatjes zodat hij

alleen hun bloed zou krijgen, en reden ze op de avond van het grote schoolbal zelfs 35 kilometer met hun vriendin (inclusief twee jongedames die geen lid van de kerk waren) naar het ziekenhuis om hem deelgenoot te maken van hun ervaring.

Gedurende zijn laatste dagen vroeg broeder Anderson hen om op zending te gaan, in de tempel te trouwen en contact met elkaar te houden. Meer dan twaalf jaar later, nu ze terug van zending zijn, in de tempel zijn getrouwd en ze zelf een gezin beginnen, herinneren ze zich nog dit keerpunt in hun leven vol geestelijke ervaringen als gevolg van hun dienstbetoon voor hun geliefde leider. ■

Norman Hill (Texas, VS)

NOTEN

1. Zie Quentin L. Cook, 'Acht slaan op de woorden van de profeten', *Liahona*, mei 2008, pp. 47-50.
2. Thomas S. Monson, 'Your Jericho Road', *Tambuli*, september 1989, p. 6.

IK?

OUDERLING DANIEL L. JOHNSON
van de Zeventig

Een van de gebruiken die De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen van andere kerken onderscheidt, is dat wij lekenherders hebben. Onze wijken, gemeentes, ringen en districten van de kerk hebben geen betaalde geestelijken. In plaats daarvan dienen de leden elkaar.

Elk lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft een roeping als herder in Israël. Herders zijn werkzaam in een bisschop of gemeentepresidium, als leidinggevende in priesterschap of hulporganisatie, als administrateur of secretaris, als leerkracht — inclusief huisonderwijzers en huisbezoeksters — en in talloze andere functies.

De herders in de kerk hebben enkele dingen met elkaar gemeen. Elk heeft schapen te voeden, te bemoedigen en te dienen. Elk is door de Heer geroepen, bij monde van zijn bevoegde dienstknechten. Elk is rekenschap verschuldigd aan de Heer voor zijn plicht als herder.

Het verloren schaap zoeken

Joseph Serge Merilus verhuisde op negentienjarige leeftijd van zijn geboorteland Haïti naar de Dominicaanse Republiek om daar werk te zoeken. Anderhalf jaar later ging hij terug naar Haïti, werd verliefd en keerde met zijn kersverse bruid, Marie Reymonde Esterlin, terug naar de Dominicaanse Republiek.

Aan het begin van hun huwelijksleven in hun nieuwe land, voelde Joseph een geestelijke honger.

Herder in Israël?

JOSEPH BROCKEY, DE WEG NAAR BETLEHEM, (DETAIL) RECHTS: ROBERT T. BARRETT, KAIN EN ABEI (DETAIL)

Hij ging met Marie naar enkele kerken om die honger te stillen, maar met Haïtiaans-Creools als moedertaal in een Spaanstalig land vonden ze het moeilijk om zich uit te drukken en anderen te begrijpen. Uiteindelijk kwamen ze twee zendelingen van onze kerk tegen, die hen uitnodigden voor een dienst. Toen Joseph en Marie enkele bijeenkomsten hadden bijgewoond, gaven de zendelingen hen de lessen geduldig in het Spaans. In september 1997 lieten zij zich dopen.

Joseph werd geroepen in het zondagschoolpresidium, vervolgens als raadgever in het gemeentepresidium, en later als gemeentepresident. Maar door een serie misverstanden en gekwetste gevoelens, grotendeels ontstaan door communicatieproblemen, werden Joseph, Marie en hun vijf kinderen inactief en werden ze goeddeels

vergeten door de plaatselijke kerkleden.

De daaropvolgende zeven jaar kreeg het echtpaar nog vier kinderen en namen ze een neef en nicht uit Haïti in huis. Het kostte Joseph veel moeite, maar hij leerde vloeiend Spaans en Engels en werd leraar Engels en Haïtiaans-Creools bij een plaatselijk bedrijf.

In augustus 2007 kwamen er twee priesterschapsleiders, die op zoek waren naar de verloren schapen van de Heer, aan de deur. Zij ontdekten dat Joseph en Marie nog steeds een getuigenis van het evangelie hadden, ook al waren ze zeven jaar lang niet naar de kerk geweest. De leiders nodigden de familie uit om terug naar de kerk te komen, wat ze meteen de volgende dag deden — alle dertien. En ze zijn sindsdien naar de kerk blijven gaan.

Joseph is nu gemeentezendingsleider in Barahona, in het zuidwesten van de Dominicaanse Republiek. Zijn twee oudste zoons hebben leidinggevende functies in de gemeente en zijn neef, die pas als ouderling is geordend, is jongemannenpresident. Het hele gezin is onlangs naar de tempel geweest om zich te laten verzegelen voor de eeuwigheid.

Bedenk eens dat dertien verloren schapen zijn gevonden doordat twee herders bereid waren om dit gezin op te zoeken, hen te weiden, en terug te brengen naar de kudde van de Heer. Zij werden naar dat huis geleid zoals u en ik geleid zullen worden als wij op zoek gaan naar de verloren schapen die onze verantwoordelijkheid zijn.

Ik heb duizenden herderlijke bezoeken gezien en eraan deelgenomen. Ik getuig van de geweldige uitstorting van de Geest die dan plaatsvindt. Ik heb veel verloren schapen zien terugkeren en heb vreugde

Ik heb duizenden herderlijke bezoeken gezien en eraan deelgenomen. Ik getuig van de geweldige uitstorting van de Geest die dan plaatsvindt.

JOSEPH BRACKET, DE WEG NAAR BETENEM (DETAIL); RECHTS: ROBERT T. BARRETT, KIN EN VARE (DETAIL)

gevoeld toen zij weer in de kudde werden welkom geheten. Ik heb gezien dat harten geraakt werden, zegens uitgesproken, tranen vergoten, getuigenissen gegeven, gebeden uitgesproken en verhoord, en liefde betuigd. Ik heb levens zien veranderen.

De kudden weiden

Tussen 592 en 570 v.C. sprak God tot zijn profeet Ezechiël aangaande herders die hun

taken verwaarloosden. Vanwege die verwaarlozing was de kudde verstrooid. De Heer zei over die herders:

'Mensenkind, profeteer tegen de herders van Israël, profeteer en zeg tot hen, tot die herders: zo zegt de Here HERE: wee de herders [...] Moeten de herders niet de schapen weiden? (...)

'Zwakke versterkt gij niet, zieke geneest gij niet, gewonde verbindt gij niet, afgedwaalde haalt gij niet terug, verlorene zoekt gij niet (...).

'... Over de gehele aarde zijn mijn schapen verstrooid zonder dat er iemand is die naar hen vraagt of ze zoekt.

'Zo zegt de Here HERE: (...) Ik eis mijn schapen van hen terug' (Ezechiël 34:2, 4, 6, 10).

Wij concentreren ons in veel opzichten heel erg op het kerkgebouw. We doen veel moeite om de mensen die naar de kerk gaan geestelijk en emotioneel te voeden, maar wat doen we voor hen die de weg naar de kerk kwijt zijn?

Als ik een roeping heb ontvangen om iets te doen in de kerk, dan heb ik schapen waarvoor ik een goddelijke zorgplicht heb. Als leerkracht, bijvoorbeeld, ben ik niet alleen een herder voor hen die naar mijn lessen komen, maar ook voor hen die niet komen. Het is mijn taak om ze op te zoeken, ze te leren kennen, vriendschap met ze te sluiten, in hun behoeften te voorzien en ze terug te brengen naar de kudde.

Schapen terugbrengen

Wij zouden er als herders goed aan doen om de leringen in Lucas 15 in gedachten te

houden en te overpeinzen. In dat hoofdstuk bespreekt de Heer de gelijkenissen van het verloren schaap, de verloren penning en de verloren zoon. Alledrie gaan over 'het verlorene' dat wordt teruggevonden. In de gelijkenis van de schapen vraagt de Heer:

'Wie van u, die honderd schapen heeft en er een van verliest, laat niet de negenennegentig in de wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het vindt?

'En als hij het vindt, tilt hij het met blijdschap op zijn schouders,

'en thuisgekomen, roept hij zijn vrienden en buren bijeen en zegt tot hen: Verblijdt u met mij, want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.

'Ik zeg u, dat er also blijdschap zal zijn in de hemel over een zondaar, die zich bekeert, meer dan over

negenennegentig rechtvaardigen, die geen bekering nodig hebben' (Lucas 15:4-7).

In de gelijkenis dwaalde er maar één schaap af, maar dat is zelden het geval in onze wijken en gemeentes. De toepassing van de gelijkenis blijft echter hetzelfde, ongeacht hoeveel schapen er van de kudde zijn afgedwaald.

Maar uit de gelijkenis blijkt niet hoe lang het duurde om het schaap weer terug te krijgen. Sommige schapen zullen als gevolg van onze herderlijke inzet al terugkeren na één bezoek, maar andere hebben jarenlang voortdurende, zachte aandrang nodig.

Laten wij bij het terughalen van onze broeders en zusters niet vergeten dat de schapen die wij terugbrengen 'in de kooi' het 'hart van de Herder' hebben.¹ Hij kent ieder van hen persoonlijk. Hij heeft ieder van hen volmaakt lief. En omdat het zijn schapen zijn, zal Hij ons leiden en ingeven wat te zeggen, als wij maar vragen en vervolgens luisteren naar de stem van de Geest. Door de kracht van de Heilige Geest zullen velen positief reageren als wij hen oprecht en ootmoedig de hand reiken.

Mogen wij onze taak als herder indachtig zijn zodat we een positief verslag kunnen uitbrengen bij de Heer aangaande onze verantwoordelijkheid voor de schapen die Hij ieder van ons heeft toegewezen. ■

NOOT

1. 'Zielslief heeft 't hart van de Herder', lofzang 154.

WAKEN OVER DE SCHAPEN

'Wij zijn herders die over Israël waken. De hongerige schapen kijken gretig naar ons op omdat ze met het levensbrood gevoerd willen worden. (...) het is onze plicht om mensen die om de een of andere reden in nood zijn de hand te reiken.'

President Thomas S. Monson, 'Trouw onze priesterschapsplicht vervullen', *Liahona*, november 2006, pp. 57-58.

'Ik ben een nakomertje. Mijn broers en zussen betrekken mij nooit bij hun bezigheden en gesprekken. Hoe kan ik onze relatie verbeteren?'

Dit kan een gelegenheid zijn om je broers en zussen te vertellen dat je meer betrokken wilt worden bij hun leven. Misschien weten ze niet dat je je buitengesloten voelt. Je kunt er ook met je ouders over praten. Zij hebben vast wel wat goede ideeën.

Stel je broers en zussen activiteiten voor om samen te doen en bedenk onderwerpen die je met ze kunt bespreken. Houd bij het bedenken van manieren om tijd met ze door te brengen hun agenda en interesses in gedachten. Als je naar ze luistert en belangstelling toont voor wat ze doen, maakt dat niet alleen jullie band hechter, maar leer je er ook nog wat van. Zij maken van alles mee dat jij over enkele jaren misschien ook meemaakt.

Bedenk hoe belangrijk eeuwige gezinnen zijn in het plan van onze hemelse Vader. Als je om zijn hulp bidt, kan Hij je ideeën ingeven om je band met je broers en zussen te verbeteren. Heb de moed om te handelen naar de ingevingen die je krijgt.

Praat met ze

Ik ben ook een nakomertje, maar mijn broers en zussen stellen net zo veel belang in mij als ik in hen. Je broers en zussen zouden het waarschijnlijk geweldig vinden als je ze zomaar opbelde om te praten, of als je eens met ze uit eten ging. Vertel ze wat er

allemaal gebeurt in je leven. Het zal veel voor ze betekenen als je zo op je gemak voelt met hen dat je ze vertelt wat je voelt en denkt. Bespreek ook geestelijke zaken. Dan krijg je niet alleen een betere band met hen, maar ook met je hemelse Vader.

Kelsey H. (16) uit Alberta (Canada)

Geef het goede voorbeeld

Ik heb me in net zo'n moeilijke situatie bevonden. Ik denk dat we het beste een goed voorbeeld kunnen zijn voor onze oudere broers en zussen. Dan kan er liefde en vrede onder ons heersen. We zouden ze eigenlijk moeten vertellen hoe lief we ze hebben en zouden

moeten proberen om eensgezind te zijn thuis. Vroeg of laat zien ze in hoeveel we van ze houden. Ik weet dat dit werkt als we het stap voor stap doen.

Ádám B. (16) uit Győr-Ménfőcsanak (Hongarije)

Breng tijd met elkaar door

Soms is het door school en andere dagelijks bezigheden moeilijk om tijd door te brengen met oudere broers en zussen. Maar als het kan, ga dan gewoon met ze praten en vertel ze wat je elke dag doet, en vraag eens hoe het met ze gaat. Als je ergens moeite mee hebt, vraag dan om hun mening, zodat ze weten dat je die op prijs stelt. Behandel ze net zo als je wilt dat ze jou behandelen. Je kunt spelletjes spelen en samen tijd doorbrengen — dat helpt echt. Vertel ze ook hoeveel je van ze houdt. Maar belangrijker is dat je ook bidt. Je hemelse Vader zal je altijd helpen.

Katherine M. (14) uit Idaho (VS)

Wees aardig voor ze

Als de jongste thuis heb ik me soms buitengesloten gevoeld uit de bezigheden en gesprekken van mijn broers en zussen, en dat vind ik

kwetsend. Maar als ik aan Jezus Christus denk, zie ik in dat mijn familieleden en ik elkaar kunnen sterken en bemoedigen doordat we dezelfde waarden hebben. Wees vriendelijk voor anderen en respecteer ze. Toon belangstelling voor ze en laat ze weten dat je om ze geeft.

Joseph M. (16) uit Leyte (Filippijnen)

Geniet van jullie tijd samen

Soms heb ik het gevoel dat ik vergeten word omdat mijn zussen andere bezigheden hebben, en mijn ouders ook. Maar in de loop

van de tijd ben ik gaan begrijpen dat ze allemaal van me houden en dat het niet komt doordat ze geen tijd met me willen doorbrengen, maar dat er voor alles een gepaste tijd is. Het is belangrijk om te genieten van elk moment dat je met ze doorbrengt, dat

je licht, aardig bent, lief bent, en dat je ze boven alles laat zien dat je van ze houdt. Het is ook belangrijk dat je bidt en je je hemelse Vader vraagt om je te helpen je band met je broers en zussen te verbeteren. Hij zal naar je luisteren en zal je helpen.

Roberto S. (18) uit Santiago (Chili)

Neem de tijd om met ze te praten

Ik ben de jongste van zeven kinderen. Toen ik jonger was, voelde ik me buitengesloten, maar ik besepte ook dat de anderen wel

van me hielden, zelfs nog meer dan ik dacht. Misschien heb je nu moeite om met ze om te gaan, maar de beste momenten die ik met mijn broers en zussen heb gehad, zijn onze gesprekken geweest. Ik zag in dat ze me vertrouwden, en dat is nog steeds zo. Om met ze te kunnen praten, probeerde ik ze te helpen met hun taken, was ik aardig voor ze, vermeed ik boos op ze te worden, en probeerde ik hulp van hen te krijgen. Zo voelde ik me bij ze betrokken en kreeg ik het gevoel dat ze van me hielden.

Maria H. (19) uit Mexico-Stad (Mexico)

VOLGENDE VRAAG

'Wat betekent het om "te allen tijde (...) als getuige van God op te treden" (Mosiah 18:9)?'

Stuur je antwoord vóór 15 november 2009 aan:

Liahona, Questions & Answers, 11/09

**50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA**

Of per e-mail: liahona@ldschurch.org

Brieven kunnen ingekort of verduidelijkt worden.

Vermeld de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief:

VOLLEDIGE NAAM

GEBOORTEDATUM

WUJ (OF GEMEENTE)

RING (OF DISTRICT)

Ik geef toestemming om mijn antwoord en foto af te drukken:

HANDTEKENING

HANDTEKENING OUDERS (ALS JE JONGER DAN ACHTTIEN BENT)

PROBEER NOG MEER VAN ZE TE HOUDEN

'Waarschijnlijk kunnen sommigen onder jullie niet zo goed overweg met je broers en zussen. Bedenk dat ze erg belangrijk voor je zijn, zelfs al maak je ruzie met ze. Hopelijk worden ze op een dag je beste vrienden.'

'We moeten niet alleen proberen onze familieleden liefdevol te behandelen omdat het een gebod is om elkaar lief te hebben, maar ook omdat het dé manier is om gelukkig te zijn. Als je problemen hebt met iemand, is de beste manier om het op te lossen niet om te proberen de ander te veranderen, maar te proberen meer van hem of haar te houden.'

Ouderling Cecil O. Samuelson jr. van de Zeventig, 'Friend to Friend', Friend, juni 1996, p. 6.

Lelijk eendje of majestueuze zwaan? Jij beslist!

Jij bent een uitverkoren zoon of dochter van God. Besluit om te leven naar je goddelijk potentieel.

OUDERLING ERROL S. PHIPPEN

Gebiedszeventiger van 2004 tot en met 2009

Ik herinner me dat mijn moeder me in mijn jeugd het verhaaltje van 'het lelijke eendje' van Hans Christian Andersen voorlas. Misschien kwam het doordat ik verlegen was en niet het gevoel had dat ik ergens bij hoorde, maar het verhaal, en de moraal ervan, is mij altijd bijgebleven.

In de versie die ik me herinner wacht een moedereend geduldig tot haar eieren uitkomen en er kleine eendjes verschijnen. Het duurt niet lang voordat de gele pluizenbolletjes te voorschijn komen, tot grote vreugde van de moedereend. Maar er is één iets groter ei dat nog niet uit is. De moeder en de kleine eendjes wachten en wachten. En als het ei eindelijk opengaat, merken de gele eendjes dat dit nieuwe gezinslid er anders uitziet. Ze gaan om hem heen staan en zeggen tegen hun moeder en vader: 'Hij is niet zoals wij. Hij is lelijk.' Ze laten hem achter in het nest en zwemmen weg. Het lelijke eendje loopt weg uit het nest en probeert zich te verstoppen. Wie hij ook tegenkomt, reageert

negatief en ontmoedigend. Hij denkt vaak: 'Iedereen heeft een hekel aan mij omdat ik lelijk ben.'

En dan gebeurt er een wonder. Hij ziet anderen die er net zo uitzien en hetzelfde doen als hij! Hij sluit vriendschap met ze. Ze brengen hem naar hun moeder en vragen:

Het personeel haalde een fiets met versnellingen te voorschijn. Hij was rood, hij was prachtig, en ze gingen hem weggeven. O, wat wilde ik die fiets graag!

'Mama, mama, we hebben een broertje gevonden! Mag hij bij ons blijven?' De prachtige, elegante zwaan slaat een witte vleugel om het lelijke eendje heen en zegt vriendelijk tegen hem: 'Jij bent helemaal geen eendje! Je bent een zwaantje, en op een dag word je de koning van de vijver.'

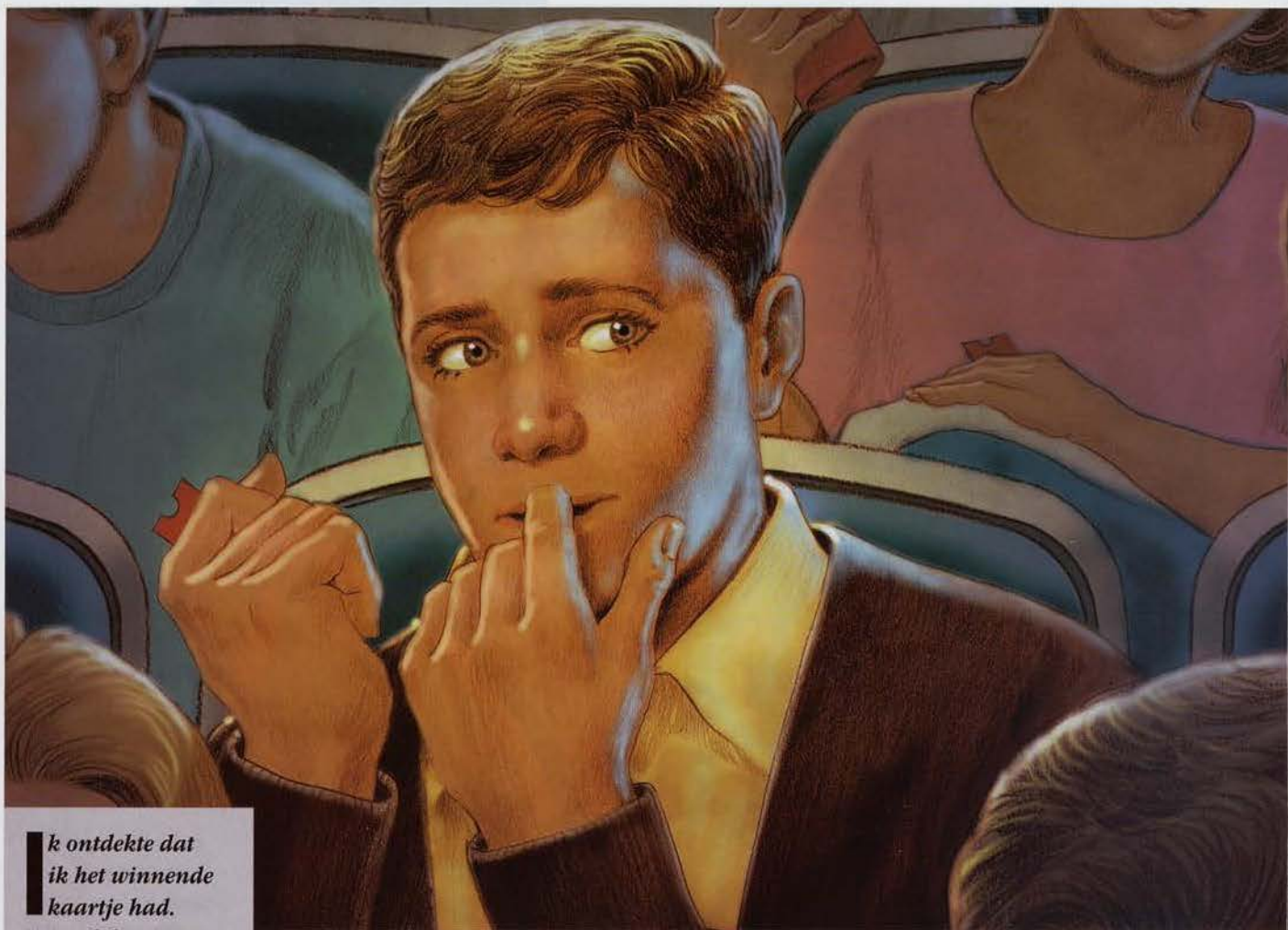
Ik luisterde als kind graag naar dit verhaal. Maar ik beseftte toen nog niet dat de lessen die ik eruit leerde me zouden helpen in mijn moeilijke tienerjaren. Toen ik acht was, werd ik gedoopt als lid van de kerk, maar mijn familie werd geleidelijk minderactief.

In het dorpje in Idaho waar ik opgroeide, was er een bioscoop die elke zaterdag een middagvoorstelling had. Ik ging er altijd met

twee of drie vrienden heen. Er was altijd een korte sportfilm te zien en een documentaire over actualiteiten. De hoofdfilm was meestal een cowboyfilm met veel actie.

Op een zaterdag bracht het personeel een fiets met versnellingen te voorschijn. Hij was rood, hij was prachtig, en ze zouden hem geven aan de persoon in het publiek die het winnende nummer op zijn kaartje had! O, wat wilde ik die fiets graag!

De man die het woord had, deed een greep in een bak en haalde er een kaartje uit. Toen ik het nummer op mijn kaartje las, ontdekte ik dat ik het winnende kaartje had. Maar ik bewoog me niet, ik zei niets. Ik was te verlegen. Ik had niet genoeg

Ik ontdekte dat ik het winnende kaartje had.

Maar ik bewoog me niet, ik zei niets. Ik was te verlegen.

zelfvertrouwen om op te staan en in het openbaar te zeggen dat ik het winnende kaartje had. Hij kondigde het winnende nummer twee keer aan, en telkens hield ik mijn kaartje uit het zicht zodat niemand het kon zien. Uiteindelijk las de man een ander nummer op. Een van de vrienden met wie ik naar de film was gegaan had dat nummer. Hij sprong op, schreeuwde en rende naar het podium om zijn fiets op te halen. Die fiets had van mij kunnen zijn!

Toen ik die zaterdag alleen van de bioscoop naar huis liep, dacht ik aan het verhaal van het lelijke eendje. Ik voelde me zoals dat zwaantje. Ik had het gevoel dat ik door het bos dwaalde om me te verstoppen en dat niemand me leuk vond. Ik besepte niet wie ik was of wat ik kon worden. Tegen de tijd

dat ik thuiskwam, wist ik dat ik iets moest veranderen. Ik herinner me dat ik dacht: het is tijd om op te groeien. Dat zal me nooit weer gebeuren.

Ik begon te ontdekken dat er mensen om mee heen waren die me liefhadden en om me gaven. De bisschop van mijn wijk stelde belang in me en ook mijn ringpresident, die verderop in de straat woonde. Zij leerden mij het evangelie. Ze gaven me hun getuigenis van de Heiland en van zijn verzoening, en wat die voor mij kon betekenen. Ze lazen me herhaaldelijk het verhaal van Joseph Smith en zijn visioen in het heilige bos voor. Daardoor kreeg ik de goede gewoonte om wekelijks in de Geschiedenis van Joseph Smith te lezen. En zo weet ik dat ik de kracht heb om alles te overwinnen wat die week op mijn pad komt.

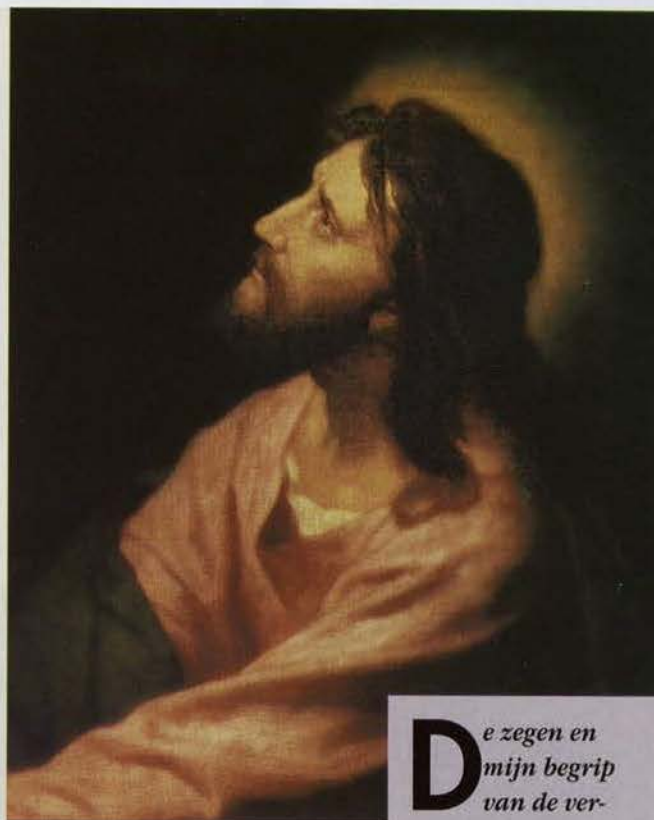
In die periode van mijn leven zegende mijn hemelse Vader me omdat ik echt iemand nodig had. Hij wist wie ik was en Hij stuurde zijn dienstknechten om mij te helpen dat zelf te ontdekken. Zij sloegen hun arm om mij heen en vertelden mij op die manier dat ik helemaal geen lelijk eendje was en dat ik, als ik goed leefde en de geboden van God onderhield, de 'koning van de vijver' kon worden. De zegen en mijn begrip van de verzoening begonnen mij ook meer kracht en zelfvertrouwen te geven.

Toen ik zestien werd, moedigden deze goede mannen mij aan om een patriarchale zegen te vragen. Toen ik mijn aanbeveling had gekregen, reed ik op mijn oude fiets enkele kilometers naar het huis van de patriarch. Hij legde nog eens uit wat een patriarchale zegen was en wat ik daar aan zou hebben. Hij legde zijn handen op mijn hoofd. En na die ervaring is mijn leven nooit meer hetzelfde geweest.

Ik kreeg een oproep voor een zending in Schotland en had daar een hele fijne tijd. Enkele weken na mijn thuiskomst maakte ik in een bijeenkomst van de kerk kennis met het meisje dat later mijn vrouw werd. We gingen uit en ik vroeg haar ten huwelijk. We traden in de Salt Lake-tempel in het huwelijk.

Volgens één zin in mijn patriarchale zegen zou mij worden toegestaan om dit leven met een engel door te brengen. Toen de patriarch me die zegen gaf, wist ik niet wat een engel was, laat staan de betekenis van die zin. Toen ik echter de tempel verliet op de dag van ons tempelhuwelijk, wist ik wat het betekende. Zij is altijd het zonnetje in mijn leven geweest. Dankzij haar heb ik in het licht mogen leven. Ze heeft onze acht kinderen, vijftientig kleinkinderen en twee achterkleinkinderen blijdschap en vreugde gegeven. Mijn kinderen hebben allen haar naam geloofd. Ik dank God voor de zegeningen van het evangelie en de eeuwige zegeningen van de verbonden en de verordeningen van de heilige tempel.

Satan wil dat wij onszelf als lelijke eendjes beschouwen die geen enkele kans hebben om te worden zoals onze hemelse Vader en zijn heilige Zoon. Ik getuig dat God ieder van ons op een bijzondere manier liefheeft. Zoals ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) van het Quorum

De zegen en mijn begrip van de verzoening begonnen mij ook meer kracht en zelfvertrouwen te geven.

der Twaalf Apostelen zo vaak heeft gezegd: 'Gods persoonlijke, vormende invloed is in de details van ons leven te voelen.'¹ We zijn zijn kinderen. Ik ben erachter gekomen dat we boven ons huidige milieu uit kunnen stijgen en 'koning of koningin van de vijver' kunnen worden door de geboden van het evangelie te onderhouden.

En ik weet nóg iets. Ik weet wie jullie zijn en waar je vandaag bent gekomen. De openbaringen herinneren ons eraan dat we in het voorsterfelijk bestaan getrouw waren (zie Openbaring 12:7–11; LV 138:56; Abraham 3:22–23). Verbinden we ons getuigenis met die belangrijke waarheid, dan wordt elke dag een heerlijke zegen voor ons.

Blijf aan de kant van de Heer. Als Hij kan zorgen voor een verlegen jongetje als ik, zal Hij nu en in de toekomst ook voor jou zorgen. Jij bent een uitverkoren zoon of dochter van God. Besluit om te leven naar je goddelijk potentieel. ■

NOOT

1. Neal A. Maxwell, 'Becoming a Disciple', *Ensign*, juni 1996, p. 17.

Begin met bidden

*Op zoek naar antwoorden?
Deze tieners in Ottawa (Canada) zeggen
dat je moet beginnen met bidden.*

Boven: Bridgitte Leger, Jenni Holt, Dawson Lybbert, Dayna Conway, Rebekah Wagoner, Alexander Richer-Brule en andere jongeren uit de ring Ottawa (Ontario, Canada) (links) weten dat je slechts hoeft te bidden om hulp te krijgen van je hemelse Vader.

JANET THOMAS

Kerkelijke tijdschriften

Als Jenni van vijftien vertelt hoe ze antwoord op een gebed heeft gekregen, begint ze met een verontschuldiging. Ze vindt het erg om toe te geven dat ze bijna een jaar lang niet regelmatig had gebeden. Het ging niet goed op school, met haar vriendinnen en zelfs in de kerk.

Op een avond wilde Jenni naar een film kijken. Ze boog zich voorover om te kijken welke films er op de onderste boekenplank stonden, toen ze een foto zag van haar oom, die kort daarvoor was overleden. Plotseling werd de last van alles waar ze zich druk over maakte haar teveel en wilde ze in huilen uitbarsten. 'En op dat moment wist ik dat ik moest bidden', zegt Jenni. Ze knielde daar meteen neer en bad.

Jenni beschrijft hoe ze haar antwoord kreeg. 'Zo gauw ik klaar was, had ik antwoord op mijn vragen. Ik voelde dat alles weer in orde was. Alles zou goed komen. Mijn oom was ook in orde. Ik besepte dat ik graag naar school ging en dat ik fijne vriendinnen had. Zo gauw ik klaar was met bidden, wist ik dat ik naar de kerk moest gaan, want dat is echt iets voor mij. Het antwoord was heel duidelijk en ik voelde me zo fijn en warm. Ik weet dat mijn hemelse Vader van me houdt en dat Hij me altijd zal helpen.'

Voor Jenni was dit een gebed dat ze had willen uitspreken, maar om de een of andere reden lukte haar dat niet eerder. Maar als ze er nu aan terugdenkt, krijgt ze weer net zo'n gevoel van troost, en dezelfde geruststelling dat haar antwoord van de Heer kwam.

Jenni Holt komt uit Ottawa, de prachtige hoofdstad van Canada, gebouwd op de beboste oevers van de rivier de Ottawa. Samen met enkele vrienden uit de ring Ottawa (Ontario) sprak ze met een journaliste van de kerkelijke tijdschriften over de vraag welke invloed het gebed op hun leven heeft.

Waar komen antwoorden vandaan?

Een van de interessantste dingen die de tieners uit Ottawa bespraken, was de vraag hoe hun gebeden worden beantwoord. Susan Brook zei: 'Als je antwoord wilt, moet je luisteren.'

Susan zei dat ze haar antwoorden soms krijgt door in de Schriften te lezen. Ze had een goed voorbeeld: 'Op een dag was ik heel erg moe en ik deed chagrijnig tegen iedereen. Ik wilde met niemand praten. Ik herinner me dat ik een schrifttekst las, ik weet niet meer waar, waarin stond: 'Wees nederig.' Dat raakte me. Dat was mijn antwoord.' (Zie LV 112:10.)

Ariana Keith luistert aandachtig in de kerk. 'Ik ben van mening dat veel van onze gebeden beantwoord worden door sprekers in de kerk', zegt ze. 'Er was een tijd dat ik een patriarchale zegen wilde. En de week voordat ik mijn afspraak had, had onze ringpatriarch een spreekbeurt in onze wijk. Ik had er zo hard over gebeden, en het was geweldig om hem erover te horen spreken.'

Mackenzie Loftus zegt dat haar gebeden vaak door haar familieleden beantwoord worden. Ze bad ooit over een beslissing van het hele gezin en 'ik voelde meteen de Geest

Boven, van boven naar onderen: Fred King en Ronan Filamont zijn het erover eens dat het avondmaalsgebed heilig is en eerbiedig uitgesproken moet worden. Kyffin de Souza is blij met het gezinsgebed.

Jongeren in Ottawa bidden in moeilijke tijden om troost, hulp met schoolwerk en vrienden, en om zegeningen waar ze naar verlangen. Zij weten dat hun hemelse Vader hun gebeden beantwoordt. 'Soms krijg je niet het antwoord dat je verwacht,' zegt Dawson Lybbert, 'maar het antwoord dat je nodig hebt.'

Boven: Matt Larson leest voor het bidden een schrifttekst die hij in zijn slaapkamer heeft opgehangen. En **Nick Moolenbeck** zegt dat je moeite moet doen voor het gebed.

en wist dat de beslissing die we namen de juiste was.'

Soms komt het antwoord letterlijk op je af gelopen. Toen Thomas Francis met zijn ouderlijk gezin naar Ottawa verhuisde, moest hij op een nieuwe school opnieuw vriendschappen sluiten. Hij bad dat hij goede vrienden mocht vinden. 'Op een dag kwam er een klasgenoot op me af en zei: "Wil je kennismaken met mijn vrienden?" Sindsdien zijn we vrienden. Ik was er erg mee geholpen.'

Dawson Lybbert had iets erg belangrijks te zeggen over antwoorden op gebeden: 'Soms krijg je niet het antwoord dat je verwacht, maar het antwoord dat je nodig hebt.' Hij zei dat je dat soms niet meteen inziet, maar wel als je erop terugkijkt.

Iemand om mee te praten

Verscheidene tieners zeiden dat het fijn was als je familie samen bidt. Kyffin de Souza vindt het vooral fijn dat haar familie 's avonds altijd samen bidt. 'We hebben een soort rooster. Ik voel er de Geest bij. En ik weet dat als ik van huis ben, de anderen bidden om mijn veiligheid.'

Bénédicté Bélizaire vindt het prettig om elke ochtend samen met haar ouders

te bidden. 'Ik ga naar hun kamer en dan bidden we', zegt ze. 'Ik heb een getuigenis dat de Heilige Geest bij me is. En als ik ooit zijn hulp nodig heb, vraag ik mijn hemelse Vader daar om.'

Haar vriendin Ruth Decady zegt: 'Het is erg belangrijk dat we bij het uitspreken van onze gebeden weten dat onze hemelse Vader luistert. Dat er iemand voor je is.'

Katie Cameron vindt het heerlijk hoe ze zich voelt door te bidden. 'Als ik met de Heer praat, voelt het alsof er echt iemand is die met me wil praten. Ik weet dat ik Hem alles kan vertellen.'

Gebeden ten behoeve van anderen

De jongemannen — vooral de priesters, zoals Ronan Filamont, Fred King en Dawson en Davin Lybbert — hebben het over het belang en heilige aard van de taak om de avondmaalsgebeden uit te spreken voor de leden van hun wijk of gemeente.

Dawson zegt: 'Bidden voor het avondmaal zet je meer aan het denken over de betekenis ervan. Ik draag dit priesterschapsgeslag en ik vind dat ik het niet mag misbruiken.'

Fred herinnert zich dat hij het avondmaalsgebed oplas toen hij nog maar pas tot

priester was geordend. 'Het was eerst moeilijk, ik bleef fouten maken. Eén keer moest ik helemaal overnieuw beginnen. Maar de Geest fluisterde me in dat het niet uitmaakte hoe vaak ik het moest proberen; ik zou het uiteindelijk goed doen. Dat was een fijn gevoel.'

Gebod vraagt voorbereiding

Verscheidene tieners vertelden wat ze doen om zich voor te bereiden op gebed. Matt Larson heeft in zijn slaapkamer een schrifttekst aan de muur gehangen, Leer en Verbonden 78:19: 'En wie alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt; en de dingen van deze aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, meer.' De tekst herinnert hem aan de dingen die de Heer hem heeft gegeven. Hij weet dat dankbaarheid deel uit moet maken van zijn gebeden.

Nick Moolenbeck zegt: 'Gebed werkt niet als ik alleen maar vraag zonder er goed over na te denken en er mijn hart en ziel in te leggen.'

De wonderbaarlijke macht van het gebed

Sierra Lybbert heeft een mooi verhaal over gebed. Toen ze twee jaar was, ging er een paard op haar hand staan. Haar duim werd er afgerukt en enkele vingers spleten. Haar ouders haastten zich met haar van het ene ziekenhuis naar het andere om een chirurg te vinden die de schijnbaar onmogelijke hersteloperatie wilde uitvoeren. Ze zegt: 'Eén arts zei tegen mijn ouders dat een chirurg dit onmogelijk met succes zou kunnen doen. Maar mijn moeder zei tegen hem dat er heel veel mensen voor de chirurg zouden bidden. Mijn moeder had de tempel gebeld en mijn naam op de gebedsrol laten zetten.'

Sierra is nu dertien en kan haar hand gewoon gebruiken. Haar duim werkt prima en ze steekt hem op zodat andere meisjes uit de wijk hem kunnen zien. Ze hadden het verhaal nooit eerder gehoord. Ze hadden alleen een klein, nauwelijks zichtbaar litteken onderaan haar duim gezien. Het resultaat lijkt verbazend.

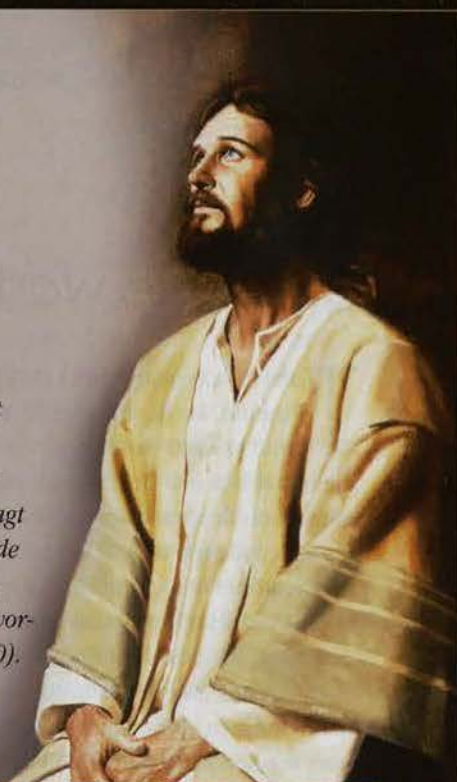
Sierra zegt: 'Ik ben blij dat ik weet wat gebed voor mij kan betekenen. Ik vind het echt geweldig.'

Iedereen lijkt met Kale Loftus in te stemmen als hij zegt: 'Je moet van bidden een gewoonte maken.' ■

WAT DE HEILAND ONS LEERT OVER HET GEBED

*'Daarom moet gij
altijd in Mijn naam tot
de Vader bidden;*

*'en wat gij de Vader
ook in mijn naam vraagt
dat goed is, en gelovende
dat gij zult ontvangen,
zie, het zal u gegeven wor-
den' (3 Nephi 18:19-20).*

Boven (vlnr): Ruth Decady, Katya Gallant en Bénédicte Bélizaire zijn het erover eens dat het een goed idee is om je hemelse Vader te vragen de Heilige Geest te sturen. Onder: Katie Cameron, Carolyn Albers en Sierra Lybbert krijgen een fijn gevoel als ze bidden.

De sterke wortels vastpakken

Toen ik nog naar school ging in Rusland, las ik een angstaanjagend verhaal van twee jongens die in het bos een beer tegenkwamen. Toen ik jaren later onderwijzeres was, vroegen enkele vrienden me mee naar het bos om paddenstoelen te plukken. Het bos boezemde me nog angst in, maar ik stemde toch in.

In het bos greep ik een stok om me te kunnen verdedigen als ik een beer tegen zou komen. Mijn vrienden vonden al gauw de bruine paddenstoelen die ze zochten. Maar ik was op zoek naar vliegenzwammen, dus ik ging in een andere richting. Voor dat ik er erg in had, was ik alleen.

Tijdens mijn zoektocht gleed ik uit en viel op de grond. Mijn paddenstoelenmandje vloog in de lucht, maar ik hield mijn stok stevig vast. Toen ik probeerde op te staan, merkte ik dat de grond modderig en kleverig was. Tot mijn afschuw besepte ik dat ik een moeras in gelopen was! Mijn rubberlaarzen vulden zich al snel met water en ik begon te zinken. Ik probeerde mijn benen te bewegen, maar in plaats van vrij te komen werd ik verder naar beneden gezogen. Toen ik tot mijn middel in de modder zat, werd ik erg bang.

Ik riep mijn vrienden, maar het enige antwoord dat ik hoorde, was het gezoem van libellen en het gekwaak van kikkers. Ik begon te huilen en moest ineens aan mijn moeder denken. Als zij in moeilijkheden was, bad ze. Ze had me vaak gevraagd om mee te bidden, maar ik weigerde altijd en zei 'God bestaat niet'.

Maar oog in oog met de

verdrinkingsdood kon ik alleen maar bidden en God om hulp vragen. 'Als u leeft, help me dan alstublieft!' riep ik uit.

Vrijwel meteen hoorde ik een vriendelijke stem: 'Geloof, en wees niet bang. Pak de sterke boomwortel vast.'

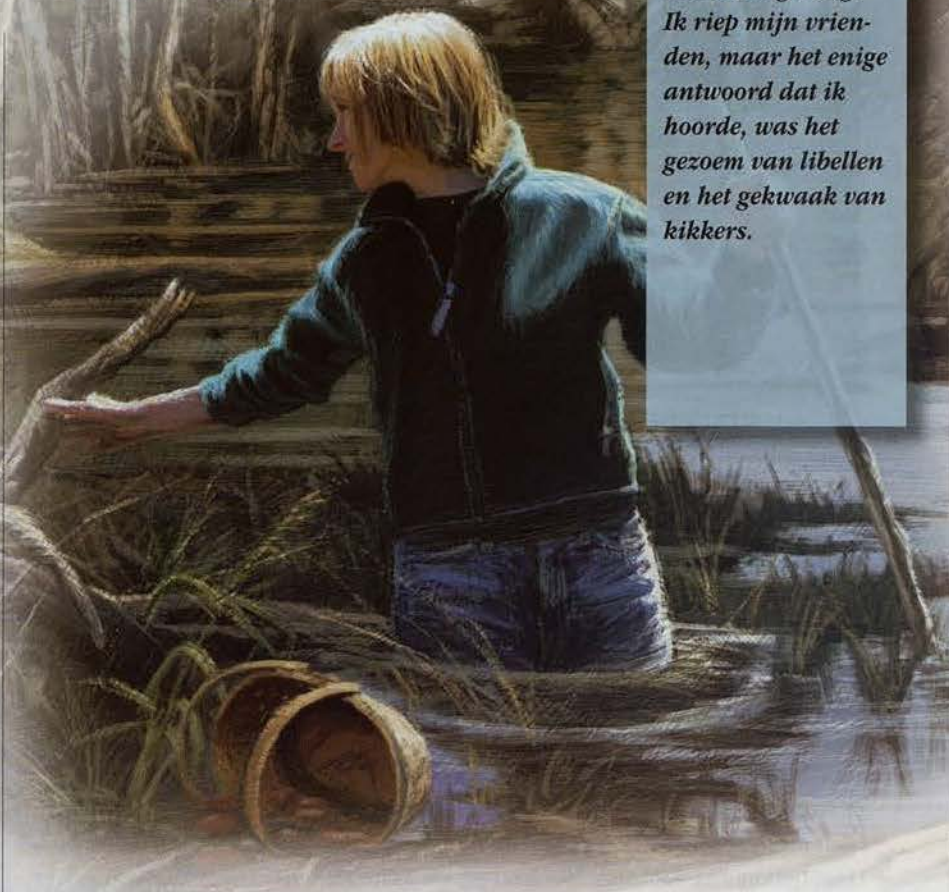
Ik keek om me heen en zag een grote boomwortel voor me. Met behulp van mijn stok kon ik hem vastpakken. En toen gaf iets mij de kracht om mezelf uit het moeras te trekken.

Bedekt met modder liet ik me op

de grond vallen en bedankte ik God voor het verhoren van mijn gebed. Toen geloofde ik dat Hij bestond. Ik had zijn aanwezigheid gevoeld en zijn stem gehoord, en Hij had mij de kracht gegeven om mezelf los te trekken.

Korte tijd later vertelden de vol-tijdzendingen mij dat de profeet Joseph Smith antwoord op zijn gebed in het heilige bos had gekregen, en ik geloofde ze. Tenslotte had God mijn gebed in een bos ook beantwoord. Ik greep de sterke wortels van het

Toen de modder tot mijn middel reikte, werd ik erg bang. Ik riep mijn vrienden, maar het enige antwoord dat ik hoorde, was het gezoem van libellen en het gekwaak van kikkers.

evangelie vast, liet me al spoedig dopen, en ik heb nu een functie in de gemeente Gyoemri, in Armenië.

Ik weet dat onze hemelse Vader al zijn kinderen liefheeft en ik ben dankbaar dat ik lid ben van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik ben ook dankbaar voor de vele andere zegeningen die ik van mijn hemelse Vader heb gekregen, vooral zijn antwoord op het gebed dat een atheïst zo veel jaren geleden in het bos uitsprak. ■

Melsida Hakobyan (Armenië)

We zijn gekomen om de tempel te bezichtigen

Op een herfstdag arriveerden een jongeman en zijn vrienden, die duidelijk niet op aanbidding in de tempel gekleed waren, bij de Salt Laketempel, waar ik dienst deed als tempelwerker.

'We zijn gekomen om de tempel te bezichtigen', zei de jongeman.

'Hebben jullie een aanbeveling?' vroeg ik.

De jongeman dacht even na. Toen zei hij: 'Ja. Mijn moeder heeft een mormoonse vriendin in Minnesota. Zij beval ons aan om de tempel te bezichtigen.'

Ik kreeg de ingeving om de jongemensen terzijde te nemen en met hen te praten. De jongeman heette Lars. Ik legde uit dat hij niet alleen naar de tempel kon gaan, maar dat onze hemelse Vader zelfs graag wilde

dat hij er naartoe ging. Ik legde Lars uit dat hij zich daar wel eerst op voor moest bereiden, en ik legde uit hoe.

Ik was destijds nog maar kort weer actief in de kerk. Ik was op zending geweest, maar had de kerk daarna verlaten toen ik bij de entertainmentbranche betrokken was geraakt en drugs en alcohol was gaan gebruiken. Ik dacht dat mijn familie wel onder de indruk zou zijn van mijn carrière en mijn rijkdom, maar dat kon mijn moeder niet schelen. In plaats daarvan plaatste ze mijn naam altijd op de gebedsrol in de tempel, wat me erg boos maakte.

Mijn vrouw had de kerk ook verlaten. Tegen de tijd dat Tori, onze dochter van acht, vragen over Jezus Christus begon te stellen, hadden we ons allerlaagste geestelijke peil bereikt. Ondanks mijn zending kon ik

me niets over de Heiland herinneren.

'Er zijn mensen die bevoegd zijn om je over Jezus te vertellen', zei ik tegen Tori. 'Waarom praat je niet met hen?'

Enkele dagen later klopten er twee zendelingzusters aan. Tori liet ze binnen en begon de lessen te volgen. Ik luisterde vanuit een andere kamer mee en hoorde de zusters leer verkondigen die ik als waar herkende.

'Wil je gedoopt worden?' vroeg een van de zusters Tori na de derde les.

'Ja', antwoordde zij.

'Gaat je vader je dopen?'

Ik was twintig jaar lang niet naar de kerk geweest, maar ik wist dat mijn leven op het punt stond te veranderen. Ik ging bij de laatste lessen zitten, we begonnen naar de kerk te gaan, en mijn vrouw en ik maakten

kennis met de bisschop. Tijdens mijn bekeringsproces besloot ik dat ik alles in het werk moest stellen om de verloren jaren goed te maken. Ik koos een andere loopbaan, vervulde mijn kerkroeping, liet mijn vrouw en dochter aan me verzegelen, en werd tempelwerker. Zo wist ik dat een nieuwsgierige groep jongemensen in aanmerking kon komen om naar de tempel te gaan.

Het daaropvolgende voorjaar schreef Lars me een brief om me te bedanken dat ik de ware betekenis van een tempelaanbeveling had uitgelegd. 'Ik ben uiteindelijk nog meer te weten gekomen over een tempelaanbeveling', schreef hij. 'Want ik heb me laten dopen en heb afgelopen januari zelf een aanbeveling gekregen!' Er kwamen tranen in mijn ogen toen ik naar de foto keek die hij had bijgesloten, waarop hij te zien was in witte doopkleding, vergezeld van de zendelingen die hem hadden onderwezen.

Mijn reis terug naar de tempel was opmerkelijk, en horen over de reis die Lars had gemaakt, was een fijne zegen die mij eraan herinnerde dat we allemaal een goede invloed op het leven van onze medemensen kunnen hebben. ■

Rees Bandle (Utah, VS)

Oma's doop

Op 30 juni 2001 was ik een verjaardagstaart aan het bakken voor mijn dochter toen de telefoon ging. Het was mijn zus in Brazilië die me vertelde dat onze oma was overleden.

Het was droef nieuws, maar ik was niet verdrietig. Tenslotte was mijn lieve oma bijna 102 geworden. Ik was blij dat ze haar bejaarde, sterfelijke lichaam kwijt was en naar de geestenwereld was gegaan.

Toen moest ik denken aan het toeval dat haar dood op mijn dochters verjaardag viel, en ik vroeg me af of ik belang moest hechten aan de timing. Met het verstrijken van de dagen, ontdekte ik wat het was: het zou me niet moeilijk vallen om te onthouden dat ik me een jaar na oma's dood voor haar kon laten dopen. Ik nam die taak op me in de wetenschap dat ik alleen maar hoefde te wachten tot de volgende verjaardag van mijn dochter.

Het jaar vloog voorbij. Ik kon echter niet precies een jaar na mijn oma's dood naar de tempel, want ik woonde in Portugal en ging naar de Madridtempel in Spanje. Maar er ging bijna geen dag voorbij dat ik niet dacht aan mijn taak om me voor oma Josefina te laten dopen.

Pas in oktober 2002 konden we naar de tempel. Mijn man en ik gingen met onze zoon, Mathew, die zijn begiftiging ontving ter voorbereiding op zijn zending. Ik was blij dat ik naar de tempel ging. En ik dacht dat ik misschien wel iets bijzonders zou voelen als ik me voor mijn oma liet dopen.

Mijn man doopte me, maar ik voelde niets. Mijn zoon deed de bevestiging, maar ik voelde weer niets. Mijn frustratie dat ik niets voelde, ebde weg, en ik was gewoon blij dat de verordeningen voor mijn oma waren gedaan.

Na de begiftiging gingen we naar de verzegelkamer om oma aan haar ouders te laten verzegelen. Toen we tegenover elkaar aan het altaar knielden en de verzegelaar begon te spreken, voelde het alsof ik een schok kreeg die in mijn hoofd begon en door mijn hele lichaam ging. Het is moeilijk te beschrijven, maar op dat brandende moment was ik ervan overtuigd dat oma Josefina zich verheugde over de verzegeling aan haar ouders. ■

*Marilena Kretly Pretel Busto
(São Paulo, Brazilië)*

Ik besloot dat helpen bij de missie beter zou zijn dan eenzaam en verbitterd thuiszitten. Enkele dagen later stond ik hete aardappelpuree op te scheppen op de borden van hongerige mensen.

Anderen en mijzelf opbeuren

Het was Thanksgiving 1990. Ik had zojuist een moeilijke echtscheiding meegemaakt en ik was eerstejaarsstudent rechten in een vreemde stad. Mijn kinderen gingen voor de feestdag naar hun vaders huis en ik zou voor het eerst van mijn leven alleen zijn met Thanksgiving.

Eerst wilde ik medelijden met mezelf hebben en eens goed huilen. Maar toen begon ik mijn zegeningen te tellen. Ik had twee prachtige kinderen, een aardig huis, een gelegenheid om kennis op te doen, en het evangelie van Jezus Christus als leidraad voor mijn leven. Ik was rijk gezegend.

Toen Thanksgiving naderde, ontdekte ik dat een groep rechtenstudenten van plan was om bij een plaatselijke missie te helpen met het serveren van Thanksgivingmaaltijden aan daklozen. Ik besloot dat helpen bij de missie beter zou zijn dan

eenzaam en verbitterd thuiszitten, dus ging ik met de andere studenten mee.

Enkele dagen later stond ik hete aardappelpuree op te scheppen op de borden van hongerige maar dankbare mensen aan de zelfkant van het leven. De tranen die in mijn ogen kwamen werden niet veroorzaakt door zelfmedelijden maar door naastenliefde voor al Gods kinderen, wat hun omstandigheden ook waren.

Maar Thanksgiving zou niet hetzelfde zijn zonder een kalkoen in de oven. Een kalkoen van zes kilo zou echter te veel zijn voor mij alleen, dus nodigde ik enkele studenten uit andere landen en verafgelegen staten uit. Ik wilde ze een traditioneel Amerikaans Thanksgivingdiner laten meemaken, maar vroeg ze wel om ook iets mee te nemen. Ik vroeg of ze allemaal een populair gerecht van thuis wilden meenemen. Ons

Thanksgivingdiner werd een heerlijk en gedenkwaardig maal — met loempia's en al.

Koning Benjamin heeft gezegd: 'Ik vertel u deze dingen opdat gij wijsheid zult leren; opdat gij zult leren dat wanneer gij in dienst van uw medemensen zijt, gij louter in dienst van uw God zijt' (Mosiah 2:17).

Ik werd die Thanksgiving iets wijzer. Door mijn diensten aan te bieden terwijl het makkelijker was geweest om te blijven kniezen, ondervond ik vreugde. Dienstbetoon is niet alleen de sleutel tot geluk op feestdagen, wanneer het pijnlijk duidelijk wordt wat er ontbreekt aan ons leven, maar in elke tijd van het jaar. Wat onze omstandigheden ook zijn, we kunnen altijd wel iemand vinden om te helpen. En als we onze broeders en zusters opbeuren, beuren we ook onszelf op. ■

Cathy Whitaker Marshall (Washington, VS)

IDEEËN VOOR DE GEZINSVOND

Hieronder vindt u enkele ideeën voor uw gezinsavondlessen. U kunt ze aanpassen aan uw eigen gezin.

'De zegeningen van de tempel' p. 12: Laat een plaat van een tempel zien. Plaats tegenover de plaat van de tempel een gezinsfoto. Schuif tijdens het behandelen van het artikel de gezinsfoto verder naar de tempelplaat toe. Vraag de gezinsleden naar hun

gevoelens wanneer de gezinsfoto de tempel bereikt. Lees Leer en Verbonden 109:7-23 en let op manieren om ons voor te bereiden op de tempel en de zegeningen die we door tempelbezoek krijgen. (Zie ook de toespraak van Silvia H. Allred, 'Heilige tempels, heilige verbonden', gehouden tijdens de algemene ZHV-bijeenkomst van september 2008.)

'Ik? Herder in Israël?' p. 30: Lees 'Schapen terugbrengen' voor en bespreek hoe wij een herder kunnen zijn voor andere mensen. Als u kleine kinderen hebt, kunt u zich om de beurt verstoppen en laten zoeken door een ander, net als een herder verloren schapen zoekt. Bedenk welke mensen u kunt helpen om terug bij de kudde te komen. Bid ten slotte om leiding zodat u te weten kunt komen hoe u ze moet helpen. (Zie ook de toespraak van ouderling Eduardo Gavarret, 'Terug naar huis', gehouden tijdens de algemene conferentie van oktober 2008.)

'Begin met bidden' p. 40: Vat de hoofdpunten van het artikel samen. Lees opnieuw de eerste alinea van 'Iemand om mee te praten'. Vraag de gezinsleden wanneer zij gesterkt zijn door gezinsgebed. Beklemtoon het belang van bidden voor anderen. U kunt dat bijvoorbeeld doen door de laatste drie alinea's van de toespraak van ouderling David A.

Bednar, 'Bid altijd', uit de algemene conferentie van 2008, voor te lezen.

'Het tortillawonder', p. K6: Lees het verhaal en bespreek de moeilijkheden die de familie van Raoul had toen ze zich voorbereidde om naar de tempel te gaan. U zou tortilla's kunnen maken als gezamenlijke activiteit, of het maken van tortilla's kunnen uitbeelden, van het zaaien van de maïs tot en met het verkopen van tortilla's aan toeristen. Besluit met het voorlezen van de uitspraak van ouderling Dennis B. Neuenschwander.

HET EVANGELIE TOEPASSEN

'Het is niet moeilijk om de beginselen van het eeuwige woord op onze specifieke behoeften toe te passen. De abstracte waarheid moet voor de mens gaan leven, wil zij vrucht dragen.'

Ouderling Bruce R. McConkie (1915-1985) van het Quorum der Twaalf Apostelen, aangehaald in *Onderwijzen - geen grotere roeping* (1999), pp. 9-10.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

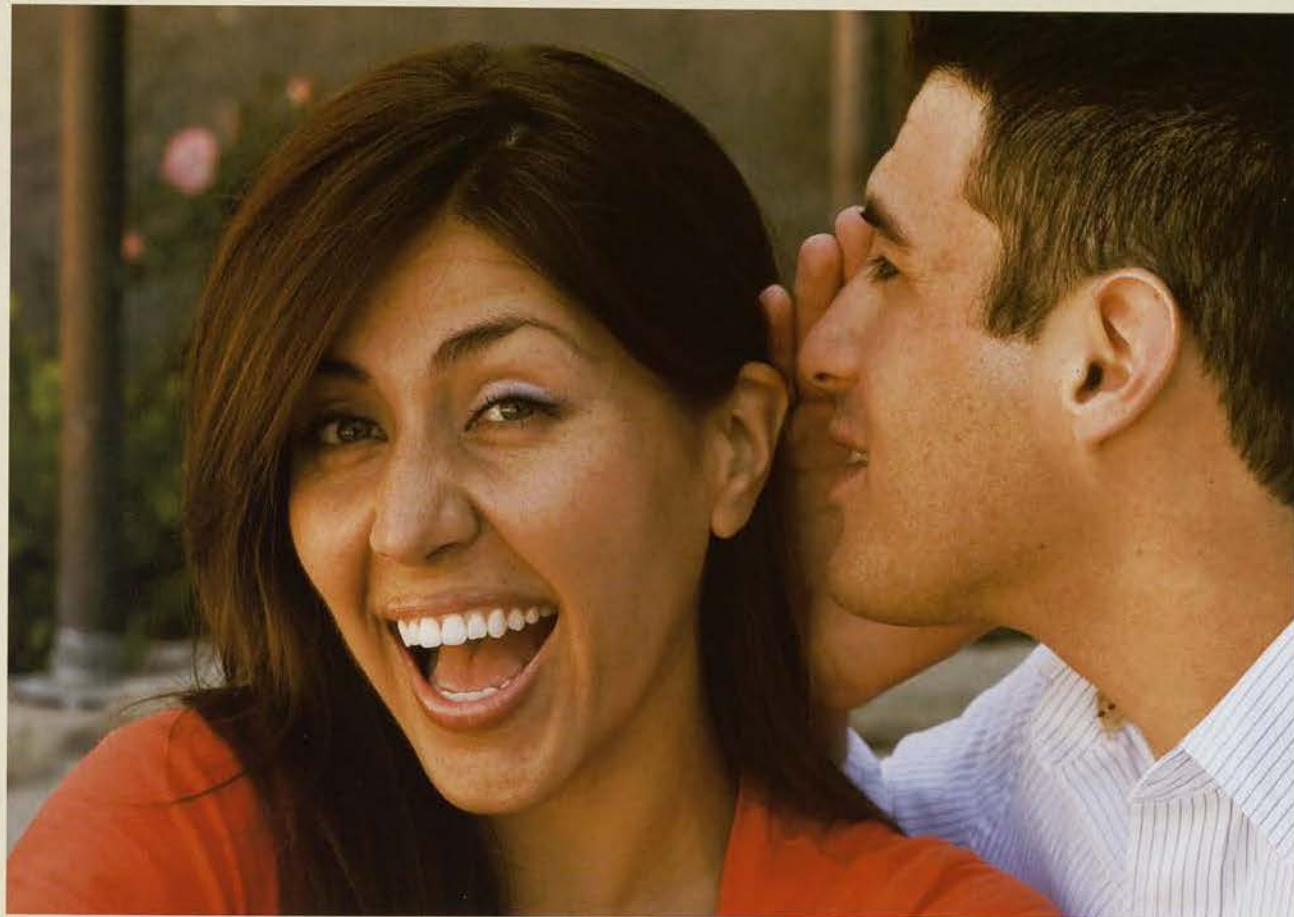
Het eerste paginanummer van het artikel wordt aangegeven.

K = De Kindervriend	Openbaring, 12, 40, K4
Bedienen, 26, 30	Patriarchale zegen, 36
Begeleiding, 18, 30, 36	Perspectief, 36
Deugd, 24	Rentmeesterschap, 30
Dienstbetoon, 7, 16, 26, 30, 34, 47, K2, K13	Roepingen, 30
Doop, 7, 18, 44, 46, K14	Smith, Joseph, K8
Eeuwig leven, 8	Tempel, 7, 8, 12, 16, 18, 45, K6, K13, K14
Familiegeschiedenis, 16, 18	Tempelvoorbereiding, 8, 12, 18, 45, K6
Gebod, 40, 44, K10	Verordeningen, 12, 46
Geboden, 2	Verzegeling, 12, 18, K6, K14
Gehoorzaamheid, 2, K10	Verzorgen, 25
Getuigenis, K11	Voorbeeld, 34, K10
Gezin, 34, K4, K6, K14	Vriendschap, 8, K10
Gulheid, K8	Werk, K6, K8
Huwelijk, K4	Woord van wijsheid, K10
Liefde, 25, 26, 34, K2	Zegeningen, 12, 16, 47
Naastenliefde, 26, 44, K2	Zelfvertrouwen, 24, 36
Onderwijs, 22, 25	

ARTIKELN GEVRAAGD

Hoe hebt u de Heiland beter leren kennen? Hoe hebt u meer waardering gekregen voor, en uw begrip uitgebreid van, bekering, vergeving, de verzoening, het avondmaal of enig ander aspect van de bediening en zending van de Heiland? Vertel ons over uw ervaringen en wat u ervan geleerd hebt. Stuur ze naar liahona@ldschurch.org.

We vertellen u een geheim als u belooft het voort te vertellen

De Liahona nieuwe-stijl komt eraan in 2010

Vanaf januari zal uw Liahona er anders uitzien — in allerlei opzichten.

Zo onder meer met:

- een nieuwe indeling en layout van de inhoudsopgave zodat u makkelijker terugvindt wat u zoekt,
- een aparte afdeling voor de jeugd — en voor de jongvolwassenen,
- bijzondere aandacht voor onderricht en relaties binnen het gezin en artikelen voor lezers van iedere leeftijd,
- artikelen voor nieuwe leden van de kerk.

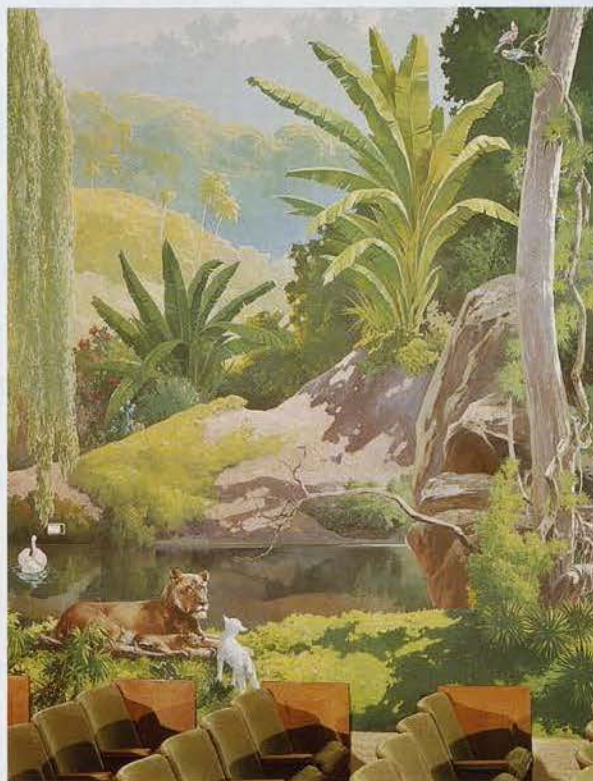
Veel bestaande rubrieken — Boodschap van het Eerste Presidium, Huisbezoekboodschap, Onder heiligen der laatste dagen, Vraag en antwoord — verschijnen in een nieuw kleedje en zijn makkelijker terug te vinden.

We hadden u natuurlijk met het eerste nummer van de Liahona nieuwestijl kunnen verrassen. Maar u wil er ongetwijfeld voor zorgen dat uw abonnement en dat van uw dierbaren nog actueel is zodat u de nieuwe Liahona niet misloopt.

01 APR 2013 DUTCH

N

#LDU1677259598/0#
KAREN BOZENDAHN
15 E NORTH TEMPLE RM 249
SALT LAKE CITY UT 84150 1600

'Naar de tempel gaan en daar heilige verbonden sluiten, is een van de grootste zegeningen die we in dit sterfelijk leven kunnen krijgen', aldus ouderling Robert D. Hales. 'En als we de verbonden in de tempel gesloten hebben, is onze gehoorzaamheid aan die geboden een uiting van ons geloof, onze liefde, onze toewijding en onze geestelijke toezegging om onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, te eren.' Zie 'De zegeningen van de tempel', p. 12.

Account #: 1677259598

17

3 HOLD